

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 31.5.2023
COM(2023) 280 final

2023/0169 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger og samarbejde i spørgsmål vedrørende beskyttelse af voksne

{SEC(2023) 208 final} - {SWD(2023) 154 final} - {SWD(2023) 155 final} -
{SWD(2023) 156 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

EU sigter mod at skabe, opretholde og udvikle et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der sikres fri bevægelighed for personer, adgang til domstolsprøvelse og fuld respekt for de grundlæggende rettigheder.

Antallet af voksne personer i EU, der som følge af deres personlige evners begrænsning eller utilstrækkelighed ikke er i stand til at varetage deres interesser (i det følgende benævnt "voksne"), stiger støt. Dette skyldes befolkningens aldring og den deraf følgende forekomst af aldersrelaterede sygdomme samt det stigende antal personer med handicap. Afhængigt af den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor de bor, kan de være omfattet af en beskyttelsesforanstaltning truffet af en domstol eller en administrativ myndighed, eller de kan få støtte af en tredjepart, som de på forhånd har udpeget (gennem "repræsentationsbeføjelser") til at varetage deres interesser.

Dette stigende antal voksne, der har brug for støtte til beslutningstagning, kombineret med den stigende mobilitet for mennesker i EU, giver anledning til mange problemer for voksne i grænseoverskridende situationer. Voksne kan f.eks. være nødt til at forvalte deres aktiver eller fast ejendom i et andet land, modtage akut lægehjælp eller planlagt lægebehandling i udlandet eller flytte til et andet land af forskellige årsager. I mangel af statistikker anslås antallet af voksne, der er omfattet af en beskyttelsesforanstaltning gennem en retslig eller administrativ myndighed i grænseoverskridende situationer i EU, at ligge mellem 145 000 og 780 000¹.

I disse grænseoverskridende situationer bliver voksne mødt med de komplekse og til tider modstridende internationale privatretlige regler i medlemsstaterne. Disse regler bestemmer, hvilken domstol eller anden myndighed der har kompetence til at træffe beskyttelsesforanstaltninger (herefter "myndigheden"), hvilken lovgivning der finder anvendelse på deres sag, og hvordan en afgørelse, der er truffet, eller en repræsentationsbeføjelse, der er etableret i udlandet, skal anerkendes eller gennemføres. Dette fører til situationer, hvor voksne, deres familier og deres repræsentanter oplever betydelig retsusikkerhed med hensyn til, hvilke regler der skal gælde for deres sag, og med hensyn til resultatet af de procedurer og formaliteter, de skal gennemføre. For at sikre, at deres beskyttelse fortsætter på tværs af grænserne, eller at de har adgang til deres rettigheder i udlandet, er de ofte nødt til at gennemgå lange og dyre retssager. I nogle tilfælde anerkendes deres beskyttelse og de beføjelser, der er tillagt deres repræsentant, i sidste ende hverken af udenlandske domstole eller af udenretslige aktører såsom banker, sundhedspersonale eller ejendomsmæglere.

Inden for rammerne af Haagerkonferencen om International Privatret (HCCH) blev Haagerkonventionen om international beskyttelse af voksne (HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne), som tager fat på nogle af disse vanskeligheder, vedtaget den 13. januar 2000. Konventionen indeholder et omfattende sæt regler om international kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltninger samt bestemmelser om repræsentationsbeføjelser. Den fastlægger også mekanismer for samarbejde mellem myndighederne og de centrale myndigheder i de lande, der har ratificeret konventionen (de

¹ Grundlaget for disse tal omfatter Eurostats demografiske data for 2020 om EU-befolkningens mobilitet og skøn og/eller data om antallet af voksne, der er omfattet af en beskyttelsesforanstaltning i medlemsstaterne. Nærmere oplysninger findes i den konsekvensanalyse, der ledsager forslaget.

kontraherende parter). Denne konvention betragtes enstemmigt som et effektivt internationalt privatretligt instrument, der er egnet til formålet på globalt plan.

Medlemsstaternes ratifikation af HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne er afgørende for, at konventionen kan fungere effektivt. Det er dog kun 12 medlemsstater, der på nuværende tidspunkt er part i konventionen.

Alle medlemsstaters ratifikation af HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne (eller tiltrædelse af den) har længe været et mål for EU. Siden 2008 har HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne nydt utvetydig opbakning fra Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen. Europa-Parlamentet har aktivt støttet ikke blot alle medlemsstaters ratifikation af konventionen, men også et eventuelt EU-lovgivningsinitiativ vedrørende beskyttelse af voksne med henblik på at supplere konventionen.

På EU-plan er der vedtaget mere end 20 EU-forordninger for at harmonisere de internationale privatretlige regler, og som følge heraf er mange hindringer for det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne blevet fjernet på grundlag af princippet om gensidig tillid. Der findes imidlertid ikke noget instrument, der regulerer det retlige samarbejde om beskyttelse af voksne mellem medlemsstaterne.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Dette forslag er en del af en pakke, der også indeholder et forslag fra Kommissionen til Rådets afgørelse om bemyndigelse af 14 medlemsstater, der ikke er kontraherende parter i konventionen, til i Den Europæiske Unions interesse at blive parter i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne.

Dette vil fastsætte fælles internationale privatretlige regler i EU, som anvendes af medlemsstaternes myndigheder med lande uden for EU, der er parter i konventionen. Dette vil fremme voksnes rettigheder uden for EU's grænser.

For så vidt angår forbindelserne mellem medlemsstaterne overtager dette forslag til forordning reglerne i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne om retternes kompetence og om lovvalg ved at henvise direkte til de tilsvarende bestemmelser i konventionen. På andre områder bygger forslaget til forordning på konventionen for yderligere at forenkle dens regler og forbedre effektiviteten i samarbejdet mellem medlemsstaterne. Mere forenkling og forbedret samarbejde i EU lettes endvidere af indførelsen af digitaliserede værktøjer og et europæisk repræsentationsbevis i forordningen.

Merværdien af den foreslåede forordning er således en forenkling og modernisering af konventionens regler for EU's forhold og en styrkelse af samarbejdet mellem medlemsstaterne om beskyttelse af voksne. Mens konventionens regler tager sigte på en global anvendelse i lande med forskellige retssystemer generelt og på beskyttelse af voksne i særdeleshed, vil forordningen kunne indføre mere strømlinede regler og et tættere samarbejde baseret på princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne og på grundlag af erfaringerne med at harmonisere andre områder af grænseoverskridende civilret i EU.

Det følger heraf, at den foreslåede forordning vil finde anvendelse blandt medlemsstaterne, mens HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne vil finde anvendelse i relation til tredjelande, der er kontraherende parter i konventionen. Voksne i EU kan have forbindelser til både medlemsstater og lande uden for EU (f.eks. eje ejendom eller have personlige forbindelser i disse lande). Derfor er en sammenhængende international privatretlig ramme for beskyttelse af voksne både i EU og i relation til tredjelande, der er parter i konventionen, afgørende for at sikre beskyttelse af voksne i internationale situationer.

Forslaget til forordning og forslaget til rådsafgørelse supplerer hinanden og forelægges derfor samlet.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

EU og dets medlemsstater er parter i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap (UNCRPD), som siden dens vedtagelse i 2006 har været den internationale hjørnesteen i rettighederne for personer med handicap.

Sammenhængen og det positive samspil mellem de regler, der er fastsat i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, og de rettigheder, der er nedfældet i UNCRPD, er blevet anerkendt ved flere lejligheder. F.eks. har en juridisk undersøgelse bestilt af FN's særlige rapportør om rettigheder for personer med handicap² og den tilhørende fælles erklæring fra den særlige rapportør om rettigheder for personer med handicap og den uafhængige ekspert om ældres udøvelse af alle menneskerettigheder klarlagt spørgsmålet ved at konkludere, at HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne giver tilstrækkelig plads til fortolkning og praktiske forbedringer og kan udvikle sig til at afspejle moderniseringen af de nationale love.

Desuden vedtog Kommissionen i marts 2021 strategien for rettigheder for personer med handicap 2021-2030. Med denne strategi sigter Kommissionen mod at forbedre tilværelsen for personer med handicap i Europa og resten af verden. Som led i strategien behandles navnlig spørgsmålet om "bedre adgang til domstolsprøvelse, retlig beskyttelse, frihed og sikkerhed" for personer med handicap. Gennemførelsen af HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne i overensstemmelse med UNCRPD er et af strategiens mål. Med henblik herpå blev der gennemført en juridisk undersøgelse i 2021, som konkluderede, at et EU-initiativ om grænseoverskridende beskyttelse af voksne ville sikre rettighederne for personer med handicap, der har brug for støtte til at varetage deres interesser. I den juridiske undersøgelse blev det konkluderet, at en EU-forordning, der forbedrer og forenkler det retlige samarbejde i EU, ud over ratifikationen af HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne vil forbedre voksnes rettigheder betydeligt.

Dette forslag er et vigtigt skridt fremad for respekten for retten til autonomi, der er nedfældet i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, fordi det i betydelig grad vil lette udbredelsen af de repræsentationsbeføjelser, som en voksen på forhånd har tildelt til brug for en situation, hvor den voksne ikke vil være i stand til at varetage sine interesser. Dette forslag indeholder navnlig bestemmelser om accept af officielt bekræftede dokumenter med henblik på hurtigt at anerkende deres beviskraft i EU og indfører et europæisk repræsentationsbevis, således at repræsentanter let kan redegøre for arten og omfanget af deres beføjelser på tværs af grænserne.

Endelig bygger dette forslag også på Kommissionens tidligere initiativer vedrørende digitalisering af det retlige samarbejde. I sin meddelelse af 2. december 2020 forpligtede Kommissionen sig til at gøre digitale kanaler til standardløsningen i EU's grænseoverskridende samarbejde. Den 1. december 2021 forelagde Kommissionen et forslag om digitalisering af det retlige samarbejde for fuldt ud at digitalisere de eksisterende lovgivningsmæssige instrumenter på det civil- og strafferetlige område. For at digitalisere området beskyttelse af voksne bygger det foreliggende forslag til forordning på digitaliseringsforslaget.

² Undersøgelse, der fortolker Haagerkonventionen fra 2000 om international beskyttelse af voksne i overensstemmelse med FN's konvention af 2007 om rettigheder for personer med handicap.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Retsgrundlaget for EU's kompetence på området retligt samarbejde på det civil- og handelsretlige område er artikel 81, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), som derfor er retsgrundlaget for dette forslag til forordning.

Derimod finder artikel 81, stk. 3, i TEUF om familieret med grænseoverskridende virkninger ikke anvendelse, fordi den grænseoverskridende beskyttelse af voksne ikke er et familieretligt spørgsmål.

Begrebet "familieret" som omhandlet i artikel 81, stk. 3, i TEUF skal fortolkes selvstændigt uanset definitionen i medlemsstaternes nationale lovgivning. Hidtil har EU-lovgiveren fortolket begrebet temmelig strengt og har begrænset det til de regler, der regulerer familieforhold, såsom ægteskabssager, forældreansvar og underholdspligt. Forordning (EU) nr. 650/2012 om arvesager³ blev f.eks. ikke anset for at være et familieretligt spørgsmål og blev vedtaget på grundlag af artikel 81, stk. 2, i TEUF.

Det er ikke usædvanligt, at voksne nyder beskyttelse af familiemedlemmer. I nogle medlemsstater tildeles den retlige beskyttelse af sårbare voksne ex lege ægtefællen eller familiemedlemmerne. Den voksnes familie er imidlertid, hvis den voksne har en familie, kun et af de aspekter, der skal tages i betragtning for at sikre beskyttelsen. Inddragelse af familiemedlemmer er ikke et nødvendigt element eller et element, der reguleres af international privatret. I stedet er det afgørende hensyn til beskyttelse af voksne den støtte, der ydes, og bevarelsen af den voksnes ret til værdighed, individuel autonomi, ikkeforskelsbehandling og social inklusion, uanset de familiemæssige bånd.

Endelig skal det bemærkes, at hverken dette forslag eller HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne i modsætning til de familieretlige bestemmelser indeholder nogen henvisning til familieforhold (såsom "forælder", "børn" eller "ægtefælle").

• Nærhedsprincippet (for områder, der ikke er omfattet af enekompetence)

Det politiske mål om at have et effektivt og harmoniseret sæt internationale privatretlige regler, der gælder for alle medlemsstater i grænseoverskridende sager om beskyttelse af voksne, kan bedre nås gennem et EU-initiativ.

De aktuelle problemer, som voksne står over for i grænseoverskridende situationer, har en iboende EU-dimension, fordi de er af grænseoverskridende karakter og påvirker voksnes grundlæggende rettigheder og deres ret til fri bevægelighed. Reglerne om international kompetence, lovvalg og anerkendelse finder anvendelse i en grænseoverskridende sammenhæng og kræver således inddragelse af mindst to lande. Medlemsstater, der er i modstrid med eller afviger fra internationale privatretlige regler på området beskyttelse af voksne, forårsager mange problemer i grænseoverskridende situationer i EU såsom ophør af beskyttelsen af voksne, manglende anerkendelse af udenlandske foranstaltninger, yderligere retssager eller manglende anerkendelse af testamenter og ønsker, som en voksen har givet udtryk for. Medlemsstater, der handler hver for sig, kan ikke løse disse problemer på tilfredsstillende vis.

Ligeledes kræver moderniseringen og digitaliseringen af det retlige samarbejde anvendelse af harmoniserede regler (f.eks. ensartede formularer, der strømliner grænseoverskridende

³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis.

procedurer) og anvendelse af interoperable værktøjer (formularer, software, registre osv.), som kun kan udvikles på EU-plan.

- **Proportionalitetsprincippet**

Formålet med dette forslag er at beskytte voksnes grundlæggende rettigheder, forbedre effektiviteten og hastigheden af grænseoverskridende retssager vedrørende beskyttelse af voksne og styrke retssikkerheden og forudsigeligheden i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner. Med henblik herpå harmoniserer forslaget medlemsstaternes regler om international kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af beskyttelsesforanstaltninger og accept af officielt bekræftede dokumenter. Det fastsætter også regler om udøvelse af repræsentationsbeføjelser i alle medlemsstater. Endelig indeholder det bestemmelser om udvikling af redskaber til at forbedre og fremskynde samarbejdet mellem medlemsstaterne på dette område.

Forslaget rækker ikke ud over det, der er nødvendigt for at nå målene.

Det griber f.eks. ikke ind i de nationale regler for støtte til voksne med nedsat kapacitet, det finder kun anvendelse på konflikter om kompetence, lovvalg eller anerkendelse af udenlandske foranstaltninger eller dokumenter i grænseoverskridende situationer.

Desuden er det europæiske repræsentationsbevis, der indføres med dette forslag, valgfrit og erstatter ikke tilsvarende nationale dokumenter, der tjener som bevis for, at der foreligger et værgemål.

Ifølge forslaget skal medlemsstaterne oprette et register over foranstaltninger og repræsentationsbeføjelser og sammenkoble det med de andre medlemsstaters registre. Dette skal sikre, at beskyttelsen af voksne opretholdes i grænseoverskridende sager, og at deres ret til individuel autonomi, herunder friheden til at træffe deres egne valg med hensyn til deres person og/eller fremtidige ordninger, respekteres, når de bevæger sig inden for EU. Det datasæt, der skal registreres og deles gennem registersammenkoblingen i henhold til dette forslag, er imidlertid yderst begrænset og giver kun oplysninger om den eksisterende beskyttelse af en voksen. Desuden vil medlemsstaterne fortsat være ansvarlige for at udpege de nationale myndigheder, der kan få adgang til det sammenkoblede registersystem.

Forslaget er derfor i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

- **Valg af retsakt**

Vedtagelsen af fælles regler om international kompetence, anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger, accept af officielt bekræftede dokumenter og gældende lovgivning om beskyttelsesforanstaltninger og repræsentationsbeføjelser i grænseoverskridende situationer kan kun opnås gennem et fælles regelsæt, der gælder i EU.

Desuden kan et fuldt samarbejde mellem myndighederne og fjernelse af hindringer for voksne og deres repræsentanter bedre opnås på grundlag af princippet om gensidig tillid. Det europæiske repræsentationsbevis, digitaliseringen af grænseoverskridende kommunikation og lempelse af sprogbarrierer kan kun fastlægges i en forordning. Endelig er det kun en forordning, der sikrer en fuldstændig ensartet fortolkning og anvendelse af reglerne i EU. I overensstemmelse med tidligere EU-instrumenter om international privatret er det foretrukne retlige instrument derfor en forordning.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSENER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning**

Ikke relevant

- **Høringer af interessenter**

Forud for dette forslag blev der sammen med det parallelle forslag til Rådets afgørelse om samme emne afholdt omfattende høringer af interesserede parter.

Den **åbne offentlige høring og indkaldelsen af feedback** blev gennemført i begyndelsen af 2022. De fleste respondenter, herunder medlemsstater og faglige organisationer, der repræsenterede advokater og notarer, støttede et EU-initiativ, der ville forpligte medlemsstaterne til at ratificere HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, og opfordrede til et EU-instrument til suppling af konventionen. Nogle respondenter (NGO'er for beskyttelse af rettigheder for personer med handicap) udtrykte bekymring over voksnes grundlæggende rettigheder, hvis et EU-instrument fremmede udbredelsen af beslutninger, der kunne krænke voksnes grundlæggende rettigheder.

Som led i Kommissionens høringsstrategi blev der afholdt et **onlinemøde med interessenter** den 29. september 2022. Desuden afholdt Kommissionen den 27. oktober 2022 et **onlinemøde med eksperter fra medlemsstaterne** for at oplyse om initiativet om beskyttelse af voksne og udveksle indledende synspunkter. De medlemsstater, der allerede er parter i konventionen, opfordrede kraftigt andre medlemsstater til at ratificere. Medlemsstaternes begrundelse for ikke at ratificere konventionen omfattede bl.a. en regeringsændring, igangværende interne drøftelser og det lave antal indberettede grænseoverskridende sager, men der var ingen kritik af selve konventionen.

Endelig blev **Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område** hørt om dets mulige rolle i et fremtidigt initiativ på et møde den 7.-8. november 2022.

Det konkluderes, at alle Kommissionens høringsaktiviteter viste stærk støtte til og generel positiv feedback om HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne. Desuden viste høringerne, at de fleste interessenter så et praktisk behov for og støttede yderligere foranstaltninger på EU-plan.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Der blev gennemført en **juridisk undersøgelse** i 2021⁴. Forfatterne til undersøgelsen nåede frem til følgende konklusioner: i) der er betydelige huller og uoverensstemmelser i den grænseoverskridende beskyttelse af voksne (regler om domstolenes kompetence, anerkendelse af repræsentationsbeføjelser, manglende retssikkerhed og praktiske problemer for myndighederne), ii) den generelle ratifikation af HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne i EU vil direkte løse nogle af disse problemer mellem medlemsstater og lande uden for EU og iii) et EU-instrument vil yderligere styrke beskyttelsen af voksne og lette deres liv og de kompetente myndigheders arbejde.

En yderligere **undersøgelse til støtte for udarbejdelsen af en konsekvensanalyse** blev afsluttet i 2022 og indeholdt yderligere dokumentation og analyse af de eksisterende problemer og virkningerne af forskellige politiske løsningsmodeller. I forbindelse med dette studie blev der gennemført yderligere høringer af interessenter.

⁴ Study on the cross-border legal protection of vulnerable adults in the EU. <https://op.europa.eu/da/publication-detail/-/publication/fac667c-99d6-11ec-83e1-01aa75ed71a1>.

En undersøgelsesmission⁵ fra European Network of Judicial Inspection Services (RESIJ, det europæiske netværk af retsinspektionstjenester) fremhævede den utilstrækkelige beskyttelse af voksne i grænseoverskridende sager og fremsatte følgende anbefalinger: i) forbedre myndighedernes uddannelse i de instrumenter, der er til rådighed, ii) harmonisere terminologien, iii) indføre et europæisk repræsentationsbevis, iv) oprette interoperable nationale registre vedrørende beskyttelse af voksne og v) vedtage et fælles sæt EU-regler.

Der blev også indsamlet yderligere ekspertise om grænseoverskridende beskyttelse af voksne fra andre kilder, f.eks. **Europa-Parlamentets studie**⁶, der ledsagede dets lovgivningsmæssige initiativbetænkning (2016) og **Det Europæiske Retsinstituts rapport** (2020)⁷.

- **Konsekvensanalyse**

På grundlag af Kommissionens retningslinjer for bedre regulering og konklusionerne af den indledende konsekvensanalyse har Kommissionen udarbejdet en konsekvensanalyse af dette forslag. I konsekvensanalysen blev følgende løsningsmodeller overvejet: i) referencescenariet, ii) en rådsafgørelse, der forpligter medlemsstaterne til at blive part i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne inden for en bestemt tidsramme, iii) en forordning, der gennemfører visse af konventionens bestemmelser og fastsætter yderligere regler for at fremme partsautonomien, forenkle reglerne om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske afgørelser, acceptere officielt bekræftede dokumenter, udarbejde et europæisk repræsentationsbevis, yde retshjælp, sammenkoble registre og etablere hurtig og effektiv kommunikation og iv) en kombination af nr. ii) og iii), dvs. en rådsafgørelse om sager, der involverer lande uden for EU, og en forordning, der bygger på konventionens bestemmelser og forbedrer dens funktion blandt medlemsstaterne.

I rapporten om konsekvensanalyse blev der set nærmere på hver af disse løsnings forventede virkning, effektivitet og sammenhæng med EU's retlige og politiske rammer. På grundlag af denne vurdering blev den "pakke"-løsning, der består af et forslag til Rådets afgørelse om ratifikation af HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne og forslag til en forordning til forbedring af det retlige samarbejde mellem medlemsstaterne, valgt.

Konsekvensanalysen konkluderede, at den valgte løsning gennem en sammenhængende retlig ramme ville forbedre beskyttelsen af voksne betydeligt ved at sikre retssikkerhed, reducere og undgå langvarige retssager og i sidste ende lette anerkendelsen af beskyttelse af voksne i grænseoverskridende sager inden for og uden for EU's grænser.

Den valgte løsning vil også være den mest effektive til at løse problemerne med beskyttelse af voksne, da der her vil være de største juridiske, sociale og psykologiske fordele. Den valgte løsning vil have en klar positiv indvirkning på beskyttelsen af voksnes rettigheder, herunder de grundlæggende rettigheder såsom ejendomsret, adgang til domstolsprøvelse, individuel autonomi og fri bevægelighed. Den vil også have en positiv social og psykologisk virkning, da den vil medføre større retssikkerhed og fordele for deres velfærd og sociale inklusion og mildne følelsesmæssige problemer. Den vil reducere de omkostninger, som i øjeblikket bæres af voksne i grænseoverskridende situationer og af medlemsstaterne. Andre virkninger vil ikke

⁵ Mission til vurdering af det europæiske civilretlige samarbejde om beskyttelse af voksne. <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/facf667c-99d6-11ec-83e1-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF/source-253031377>.

⁶ Protection of Vulnerable Adults, European Added Value Assessment Accompanying the European Parliament's Legislative Initiative Report. [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/581388/EPRS_STU\(2016\)581388_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/581388/EPRS_STU(2016)581388_EN.pdf).

⁷ The protection of adults in international situations, Report of the European Law Institute. https://www.europeanlawinstitute.eu/fileadmin/user_upload/p_eli/Publications/ELI_Protection_of_Adults_in_International_Situations.pdf.

være af væsentlig betydning⁸. Løsningen vil være i overensstemmelse med princippet om "digital betjening som udgangspunkt", da de grænseoverskridende procedurer til beskyttelse af voksne vil blive digitaliseret som angivet i forordningen.

Med vedtagelsen af fælles EU-regler vil den valgte løsning fjerne de fleste omkostninger og administrative byrder i forbindelse med retssager, oversættelser og andre procedurer med udenretslige aktører. Det er blevet anslået, at den gennemsnitlige besparelse, som den voksne eller repræsentanten opnår i en grænseoverskridende sag, i gennemsnit vil ligge på mellem 40 EUR og 9 000 EUR.

Udvalget for Forskriftskontrol afgav en positiv udtalelse om konsekvensanalyserapporten den 20. januar 2023.

- **Måltrettet regulering og forenkling**

Ikke relevant

- **Grundlæggende rettigheder**

Denne forordning fremmer retten til autonomi og frihed til at træffe egne valg ved at lette udbredelsen af de repræsentationsbeføjelser, som de voksne kan trække på. Dette sikres navnlig ved indførelsen af et europæisk repræsentationsbevis, som vil gøre det let for repræsentanter udpeget af en voksen at bevise arten og omfanget af deres beføjelser i udlandet. Dette vil også blive sikret ved reglerne om accept af officielt bekræftede dokumenter, som vil sikre, at beviskraften af disse dokumenter anerkendes i EU. Desuden vil sammenkoblingen af registre sikre, at de repræsentationsbeføjelser, der er registreret i én medlemsstat, ikke ignoreres af en kompetent myndighed i en anden medlemsstat på grund af manglende oplysninger om deres eksistens, og at den voksnes vilje og ønsker derfor respekteres.

Desuden vil dette forslag sikre, at fælles internationale privatretlige regler om beskyttelse af voksne i grænseoverskridende sager anvendes og fortolkes i overensstemmelse med FN's konvention om rettigheder for personer med handicap. Denne forordning vil yderligere lette udvekslingen af god praksis mellem medlemsstaterne på tidspunktet for dens gennemførelse gennem Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område, e-justiceportalen og uddannelsesaktiviteter.

Endelig opretholder forslaget andre rettigheder for voksne, der i øjeblikket regelmæssigt trues eller krænktes internationalt, såsom retten til lighed for loven, ejendom, adgang til domstolsprøvelse og fri bevægelighed.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Medlemsstaterne kan have engangsomkostninger til at tilpasse sig forordningen, navnlig omkostninger i forbindelse med oprettelse af centrale myndigheder eller uddannelse af dommere og andre kompetente myndigheder i forbindelse med de nye regler. Der kan være mindre tilbagevendende omkostninger, f.eks. til løbende uddannelse af myndigheder eller tilsyn med anvendelsen af forordningen. Ingen af disse omkostninger forventes at være betydelige og vil blive opvejet af de effektivitetsgevinster og omkostningsbesparelser, som forordningen medfører.

Medlemsstaterne kan også pådrage sig omkostninger i forbindelse med installation og vedligeholdelse af det decentrale IT-systems adgangspunkter på deres område og tilpasning af deres nationale IT-systemer, så de er interoperable med adgangspunkterne. Desuden kan

⁸ F.eks. indvirkning på målene for bæredygtig udvikling eller økologiske og klimamæssige virkninger.

medlemsstaterne også være nødt til at anvende referencegennemførelsessoftware udviklet af Kommissionen, hvilket også kan medføre visse omkostninger. Disse omkostninger er nødvendige for at muliggøre elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder via et decentraliseret IT-system ud over kommunikationen mellem mennesker og kompetente myndigheder via det europæiske elektroniske adgangspunkt, der er oprettet på den europæiske e-justiceportal. Disse omkostninger vil imidlertid ikke kun være nødvendige i forbindelse med dette forslag, da det decentrale IT-system vil blive anvendt til alle EU-instrumenter om retligt samarbejde på det civil- og handelsretlige område. Desuden vil medlemsstaterne kunne ansøge om tilskud til at finansiere disse omkostninger under de relevante EU-finansieringsprogrammer.

Medlemsstaterne vil have særlige engangsomkostninger i forbindelse med oprettelse af et eller flere digitaliserede registre og sammenkobling af dem med andre medlemsstaters registre og efterfølgende tilbagevendende vedligeholdelsesomkostninger.

Disse omkostninger vil i vid udstrækning blive opvejet af de samlede besparelser på sagsomkostninger, som voksne og deres repræsentanter vil opnå.

Digitaliseringen af kommunikationen mellem myndigheder og mellem fysiske personer og myndigheder og sammenkoblingen af registre vil også medføre yderligere omkostninger for Kommissionen. Kommissionen vil forsyne medlemsstaternes kompetente myndigheder med fælles referencegennemførelsessoftware, udvikle og vedligeholde et nyt modul i det europæiske elektroniske adgangspunkt, der blev indført i digitaliseringsforslaget⁹, og udvikle og vedligeholde sammenkoblingssoftware til registrene. Nærmere oplysninger om disse omkostninger findes i finansieringsoversigten og konsekvensanalysen, der ledsager dette forslag.

5. ANDRE FORHOLD

• **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

En forordning gælder umiddelbart i alle medlemsstater og skal derfor ikke indarbejdes i national ret.

Forslaget indeholder bestemmelser om passende overvågnings-, evaluering- og rapporteringsforpligtelser. For det første vil den praktiske anvendelse af forordningen blive overvåget gennem regelmæssige møder i Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område med deltagelse af eksperter fra medlemsstaterne. Desuden vil Kommissionen foretage en fuldstændig evaluering af forordningens anvendelse ti år efter forordningens ikrafttræden. Evalueringen vil blive foretaget på grundlag af bl.a. input fra medlemsstaternes myndigheder, eksterne eksperter og interessenter.

• **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

- I **kapitel I** afgrænses forordningens anvendelsesområde, som er civilretlige spørgsmål vedrørende beskyttelse af voksne (artikel 1), ved hjælp af en ikke-udtømmende liste over de områder, der er omfattet af forordningen, og en udtømmende liste over de områder, der er udelukket fra forordningen. Derudover præsenteres forordningens genstand (artikel 2) og definitionerne af de udtryk, der anvendes i forordningen (artikel 3).

⁹ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om digitalisering af retligt samarbejde og adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende civil-, handels- og strafferetlige sager og om ændring af visse retsakter inden for retligt samarbejde (COM/2021/759 final).

- I **kapitel II** fastsættes de generelle regler om international kompetence med en direkte henvisning til reglerne i kapitel II i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne. Forordningens artikel 6 og 7 indeholder en supplerende og ikke-eksklusiv kompetenceregulering, der finder anvendelse i EU, når en voksen har foretaget sit valg af værning. Dette valg bør følges på tre kumulative betingelser, der er anført i artikel 6, med pligt til at underrette den centrale myndighed i den medlemsstat, hvor den voksne har sit sædvanlige opholdssted.
- I **kapitel III** fastsættes lovvalgsreglerne med en direkte henvisning til kapitel III i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne.
- **Afdeling 1 i kapitel IV** indeholder bestemmelser om automatisk anerkendelse af foranstaltninger truffet af medlemsstaternes myndigheder for at gennemføre princippet om gensidig anerkendelse, som er baseret på princippet om gensidig tillid i EU. Grundene til ikke-ankendelse begrænses til det nødvendige minimum og har navnlig til formål at beskytte voksnes grundlæggende rettigheder, også i grænseoverskridende situationer. Uanset de nationale procedurer og den nationale lovgivning kan en foranstaltning, der er truffet uden at give den voksne mulighed for at blive hørt, f.eks. ikke anerkendes. Undtagelsen vedrørende grundlæggende retsprincipper kan kun anvendes under ekstraordinære omstændigheder, navnlig i tilfælde af åbenbare krænkelse af voksnes grundlæggende rettigheder. Ved **afdeling 2 i dette kapitel** ophæves eksekvatur (procedurer til at erklære en foranstaltning truffet i en medlemsstat for eksigibel i en anden medlemsstat) for så vidt angår foranstaltninger truffet af en medlemsstats myndigheder. I **afdeling 3** fastsættes de procedureregler, der finder anvendelse, når en foranstaltning påberåbes, anfægtes eller søges anerkendt eller begæres fuldbyrdet over for myndighederne i en medlemsstat.
- I **kapitel V** fastsættes reglerne for accept af officielt bekræftede dokumenter i én medlemsstat, som er udstedt af kompetente myndigheder i en anden medlemsstat, hvorved deres bevægelse i EU lettes. Accept af officielt bekræftede dokumenter sikrer, at de har samme fulde bevismagt i andre medlemsstater, som de har i deres domsstat. Dette omfatter både indholdet af de registrerede instrumenter og de deri indeholdte fakta. Officielt bekræftede dokumenter har også samme formodning om ægthed og eksigibilitet som i domsstaten.
- Ved **afdeling 1 i kapitel VI om samarbejde** oprettes centrale myndigheder, der skal bistå med anvendelsen af forordningen og forbedre beskyttelsen af voksne i grænseoverskridende sager, der falder ind under forordningens anvendelsesområde. Forslaget indeholder specifikke procedurer for: i) lokalisering af en voksen eller en person, der kan yde støtte til den voksne, ii) indhentning af den centrale myndigheds samtykke, inden en voksen anbringes i en anden medlemsstat og iii) udpegning af en offentlig myndighed eller en person, der handler på vegne af eller under tilsyn af en offentlig myndighed, som repræsentant for den voksne i udlandet. I **afdeling 2** fastsættes regler for direkte samarbejde og kommunikation mellem myndigheder, om nødvendigt gennem de centrale myndigheder, for at bistå med gennemførelsen af en foranstaltning eller i tilfælde af alvorlig fare. **Artikel 27** omhandler retsgrundlaget for direkte kommunikation mellem retslige og administrative myndigheder. I **afdeling 3** fastsættes generelle regler for samarbejde mellem centrale myndigheder eller kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater. Heri fastsættes også regler om retten til retshjælp for ansøgere, der har ret til retshjælp i domsstaten. Dette sikrer, at den, der fremsætter begæringen, har adgang til domstolsprøvelse i sager om

anerkendelse eller ikke-anerkendelse af en foranstaltning eller til forkyndelse af et dokument i en anden medlemsstat.

- Ved **kapitel VII** etableres et europæisk repræsentationsbevis, som vil gøre det muligt for repræsentanter for voksne let og effektivt at påvise deres beføjelser i en anden medlemsstat. Medlemsstaterne bør udpege en myndighed til at udstede beviset. Denne myndighed bør have tilstrækkeligt kendskab til den sag, som beviset vedrører, og adgang til de relevante oplysninger for hurtigt at kunne udstede beviset efter anmodning. Dette bevis erstatter ikke andre beviser, der anvendes i visse medlemsstater. Attester ledsager enhver beskyttelsesforanstaltning eller officielt bekræftet dokument med henblik på anerkendelse, fuldbyrdelse eller accept af de kompetente myndigheder i andre medlemsstater. Det foreslåede bevis bør dog anvendes som et selvstændigt dokument til at påvise repræsentantens beføjelser, navnlig når denne har brug for at interagere med udenretslige aktører på vegne af eller til støtte for den voksne.
- **Kapitel VIII** har til formål at forbedre formidlingen af oplysninger om beskyttelse af voksne til de kompetente myndigheder i EU. Dette sikrer, at foranstaltninger, der træffes i en anden medlemsstat, eller repræsentationsbeføjelser, som er blevet tildelt af den voksne i en anden medlemsstat, respekteres i hele EU. Det forpligter derfor medlemsstaterne til at oprette et eller flere registre over de foranstaltninger, som deres myndigheder træffer. Når den nationale lovgivning indeholder bestemmelser om repræsentationsbeføjelser bekræftet af en kompetent myndighed, skal medlemsstaterne desuden oprette et register over disse bekræftede repræsentationsbeføjelser. Medlemsstaterne skal også sikre, at disse registre og ethvert andet eksisterende register over repræsentationsbeføjelser, der er oprettet i henhold til national lovgivning, sammenkobles gennem et sammenkoblingssystem, der er udviklet af Kommissionen. Der skal indføres et minimum af data i registret for at give de kompetente myndigheder i andre medlemsstater tilstrækkelige oplysninger om eksistensen af en foranstaltning eller beføjelse til at repræsentere en bestemt voksen.
- **Kapitel IX** indeholder bestemmelser om obligatorisk brug af digital kommunikation mellem kompetente myndigheder eller centrale myndigheder og valgfri brug af digital kommunikation mellem fysiske personer og kompetente myndigheder.
- **Bilagene** til forslaget indeholder en række formularer, der skal mindske behovet for oversættelser og lette kommunikationen og videregivelsen af oplysninger i grænseoverskridende sager i EU.
 - Bilag I og II har til formål at lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af foranstaltninger truffet af myndighederne i en medlemsstat og accepten af officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt af myndighederne i en medlemsstat.
 - Bilag IV-X er standardformularer, der har til formål at lette kommunikationen mellem fysiske personer og kompetente myndigheder eller mellem kompetente myndigheder eller centrale myndigheder i forskellige medlemsstater.
 - Endelig indeholder forslaget en formular, der skal anvendes af de kompetente myndigheder ved udstedelsen af det europæiske repræsentationsbevis (bilag III).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING**om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger og samarbejde i spørgsmål vedrørende beskyttelse af voksne**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 81, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Formålet med denne forordning er i grænseoverskridende situationer at fastsætte regler for beskyttelse af voksne, der som følge af deres personlige evners begrænsning eller utilstrækkelighed ikke er i stand til at varetage deres interesser. Denne forordning fastsætter navnlig regler om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger, accept af officielt bekræftede dokumenter og samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder.
- (2) Unionen har sat sig som mål at skabe, bevare og udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed under fuld overholdelse af de grundlæggende rettigheder, og hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik på gradvis indførelse af et sådant område skal Unionen bl.a. vedtage foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, navnlig når det er nødvendigt for det indre markeds funktion.
- (3) I overensstemmelse med artikel 81, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ("TEUF") kan sådanne foranstaltninger omfatte foranstaltninger, der har til formål at sikre foreneligheden mellem medlemsstaternes gældende regler om lovvalg og retternes kompetence og om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af domme og udenretslige afgørelser mellem medlemsstaterne.
- (4) Unionen har vedtaget en række retsakter om samarbejde om civilretlige spørgsmål med grænseoverskridende virkninger. Med undtagelse af en regel om fysiske personers status i forbindelse med grænseoverskridende kontraktlige forpligtelser på det civil- og handelsretlige område, der er fastsat i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008¹⁰, regulerer ingen af disse EU-retsakter de grænseoverskridende aspekter af fysiske personers rets- og handleevne. Tilsvarende er der ingen EU-retsakt, der regulerer de civilretlige aspekter af den grænseoverskridende beskyttelse af voksne, som på grund af hindringer som følge af samspillet mellem deres personlige evners begrænsning eller utilstrækkelighed og en række

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

miljømæssige og personlige faktorer ikke er i stand til at varetage deres egne interesser, eller som kan kræve, at den støtte og de garantier i forbindelse med udøvelsen af deres rets- og handleevne, der ydes dem i én medlemsstat, er de samme i hele Unionen.

- (5) I mangel af sådanne fælles regler kan der opstå forskellige vanskeligheder for voksne, som ikke er i stand til at varetage deres interesser i grænseoverskridende situationer, herunder når disse voksne flytter til en anden medlemsstat, eller hvis de ejer fast ejendom eller andre aktiver i en anden medlemsstat. Der kan f.eks. opstå vanskeligheder, hvis foranstaltninger, der træffes i én medlemsstat med henblik på at beskytte voksne, herunder støtteforanstaltninger til udøvelse af deres rets- og handleevne, skal påberåbes i andre medlemsstater, eller hvis de repræsentationsbeføjelser, som de voksne har tildelt, og som skal udøves af deres repræsentanter, når de voksne ikke er i stand til at beskytte deres interesser, senere skal påberåbes i udlandet. Disse vanskeligheder kan have alvorlige negative konsekvenser for retssikkerheden i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner, for voksnes rettigheder og velfærd og for respekten for deres værdighed. Navnlig de grundlæggende rettigheder for voksne såsom adgang til domstolsprøvelse, retten til autonomi, ejendomsretten og retten til fri bevægelighed, kan blive påvirket negativt.
- (6) Ensartede internationale privatretlige regler for grænseoverskridende situationer er derfor nødvendige for at styrke beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder for voksne med begrænsede eller utilstrækkelige personlige evner. På internationalt plan indeholder konventionen af 13. januar 2000 om international beskyttelse af voksne ("HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne") regler om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger til beskyttelse af voksne, om lovvalg for repræsentationsbeføjelser og om regler for samarbejde mellem de kontraherende parter kompetente myndigheder eller centrale myndigheder.
- (7) HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne er ikke til hinder for, at dens kontraherende parter fremmer deres samarbejde om beskyttelse af voksne ud over bestemmelserne i selve konventionen eller endog fraviger dens regler i deres indbyrdes forhold. I overensstemmelse med artikel 49, stk. 2 og 3, i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne fastsætter denne forordning regler på de områder, der er omfattet af konventionen, for så vidt angår voksne, der har deres sædvanlige opholdssted i en medlemsstat. Reglerne i denne forordning bør i forholdet mellem medlemsstaterne og tredjelande, der er kontraherende parter i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, ikke berøre anvendelsen af denne konvention.
- (8) Denne forordning bør indarbejde visse regler fra HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, navnlig om international kompetence og lovvalg, og gøre dem direkte anvendelige i forbindelserne mellem medlemsstaterne. Det er imidlertid hensigtsmæssigt, at Unionen i forbindelserne mellem medlemsstaterne yderligere forbedrer beskyttelsen af voksne i grænseoverskridende situationer inden for Unionen på grundlag af princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne og erfaringerne fra andre områder af det civilretlige samarbejde. Denne forordning bør således supplere reglerne i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne ved at fastsætte regler, der har til formål at forenkle, strømline og modernisere procedurene og samarbejdet mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder. Det bør navnlig være muligt at fremme voksnes ret til autonomi og deres ret til at udøve deres rets- og handleevne på lige fod med andre ved at lette anvendelsen af repræsentationsbeføjelser i en grænseoverskridende sammenhæng, hvorved voksne på forhånd har forberedt

deres beskyttelse i tilfælde af, at de på et tidspunkt ikke vil være i stand til at varetage deres egne interesser, og ved at give de voksne valg fuld og umiddelbar virkning.

- (9) I betragtning af komplementariteten mellem denne forordning og HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne samt behovet for at sikre fortsat beskyttelse af voksne i grænseoverskridende situationer, der involverer medlemsstater og tredjelande, bør fortolkningen af reglerne i denne forordning og reglerne i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne tilpasses, hvor det er muligt.
- (10) Desuden bør fortolkningen af reglerne i denne forordning være styret af dens mål, som er at styrke beskyttelsen af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og andre rettigheder for voksne i grænseoverskridende situationer, herunder deres ret til autonomi, adgang til domstolsprøvelse, ejendomsret, retten til at blive hørt og retten til fri bevægelighed og lighed. I den forbindelse bygger denne forordning på Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ("chartret") og på den internationale menneskerettighedslovgivning på dette område. Navnlig er en betydelig del af de voksne, som denne forordning finder anvendelse på, personer med handicap. Deres rettigheder, herunder retten til lighed for loven, integritet, adgang til domstolsprøvelse og respekt for deres iboende værdighed og individuelle autonomi, er sikret ved De Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap¹¹ ("UNCRPD"), som både Unionen og dens medlemsstater er parter i. De rettigheder, der beskyttes under UNCRPD, skal beskyttes både i nationale og grænseoverskridende sager, og når der træffes foranstaltninger over for personer med handicap, skal disse foranstaltninger være i overensstemmelse med UNCRPD. Denne forordning, der fastsætter internationale privatretlige regler for grænseoverskridende sager, bør anvendes i overensstemmelse med menneskerettighedsforpligtelserne i henhold til UNCRPD, navnlig artikel 3, 9, 12 og 19. Som kontraherende parter i UNCRPD skal medlemsstaterne sikre, at deres nationale materielle og proceduremæssige lovgivning om behandling af voksne er i overensstemmelse med de menneskerettighedsforpligtelser, der er fastsat i UNCRPD. Medlemsstaterne skal navnlig respektere voksnes lighed for loven og deres ret til at have rets- og handleevne på lige fod med andre i alle livets aspekter med den støtte, som de måtte kræve, samt voksnes autonomi og integritet i overensstemmelse med artikel 12 i UNCRPD.
- (11) Ud over beskyttelse i grænseoverskridende situationer af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og andre rettigheder for voksne, herunder respekt for deres vilje og ønsker, har denne forordning også til formål at forbedre effektiviteten og hastigheden af retslige og administrative procedurer vedrørende beskyttelse af voksne ved at forenkle og strømline mekanismerne for samarbejde i grænseoverskridende retssager. Den har endvidere til formål at styrke retssikkerheden og forudsigeligheden i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner, både for voksne og deres repræsentanter og for andre parter, uanset om de er offentlige eller private enheder. Større retssikkerhed og enklere, strømlinede og digitaliserede procedurer bør også tilskynde enkeltpersoner til at udøve deres ret til fri bevægelighed.
- (12) Denne forordning bør omfatte civilretlige spørgsmål vedrørende beskyttelse af voksne, navnlig i forbindelse med foranstaltninger, officielt bekræftede dokumenter og repræsentationsbeføjelser, der har til formål at beskytte en voksen. Beskyttelsen er nødvendig, på grund af en begrænsning eller utilstrækkelighed af de personlige evner hos den voksne, en tilstand som kan være permanent eller midlertidig og bl.a. af fysisk eller psykosocial art eller opstået som følge af en aldersrelateret sygdom såsom

¹¹ EUT L 23 af 27.1 2010, s. 37.

Alzheimers sygdom eller som følge af en helbredstilstand såsom en koma. Beskyttelsen er navnlig påkrævet, når hindringer i samspillet med en række miljømæssige og personlige faktorer hindrer dem i at deltage i samfundet på lige fod med andre, navnlig hvis begrænsningen eller utilstrækkeligheden af de personlige evner hos den voksne forhindrer vedkommende i at varetage sine egne interesser såsom formueinteresser og personlige eller sundhedsmæssige interesser. Alvorlig forsømmelse af personlige eller formueretlige interesser hos slægtninge, som den voksne er ansvarlig for, kan også afsløre en begrænsning eller utilstrækkelighed af den voksnes personlige evner.

- (13) Når der er truffet foranstaltninger til beskyttelse af et barn, som skal forblive i kraft eller træde i kraft, efter at barnet er myndigt, bør de være omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, så snart barnet er fyldt 18 år.
- (14) Den terminologi, der anvendes i forbindelse med beskyttende foranstaltninger, varierer i de enkelte medlemsstaters retssystemer, og disse terminologiske forskelle bør ikke berøre anerkendelsen af disse beskyttelsesforanstaltninger i andre medlemsstater.
- (15) Uanset den juridiske terminologi, der anvendes i de enkelte medlemsstater, bør foranstaltninger, der er rettet mod beskyttelse af voksne, og som træffes i overensstemmelse med de pågældende voksnes grundlæggende rettigheder, kunne udbredes uden hindringer i Unionen. Med henblik herpå bør denne forordning fortolkes i overensstemmelse med chartret og UNCRPD. For at beskytte retten til autonomi bør der i denne forordning fastsættes garantier, som gør det muligt at nægte anerkendelse af foranstaltninger, der træffes, uden at den voksne har mulighed for at blive hørt, undtagen i begrundede ekstraordinære tilfælde, der er forbundet med situationens hastende karakter, eller hvor det åbenlyst strider mod grundlæggende retsprincipper. Når det vurderes, om en foranstaltning truffet af myndighederne i en anden medlemsstat åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper, bør myndighederne i en medlemsstat, hvor der anmodes om anerkendelse, vurdere, om denne foranstaltning sikrer den voksnes grundlæggende rettigheder i lyset af artikel 3, 9, 12 og 19 i UNCRPD.
- (16) For at sikre en ensartet fortolkning af denne forordning bør denne forordning navnlig definere begreberne voksne, repræsentanter og myndigheder, som kan have forskellige betydninger i medlemsstaternes retssystemer. I denne forordning forstås ved voksen en person, der er fyldt 18 år. Afhængigt af konteksten bør dette f.eks. vedrøre voksne, der som følge af deres personlige evners begrænsning eller utilstrækkelighed ikke er i stand til at varetage deres interesser, eller voksne, der har givet repræsentationsbeføjelser til brug for situationer, hvor disse voksne ikke er i stand til at varetage deres interesser.
- (17) Henvisninger til en "repræsentant" i denne forordning bør forstås som henvisninger til en eller flere repræsentanter, alt efter hvad der er relevant.
- (18) I denne forordning og i overensstemmelse med den terminologi, der anvendes i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, bør begrebet "myndighed" fortolkes som en henvisning til de retslige eller administrative myndigheder, der træffer foranstaltninger til beskyttelse af den voksne. "Kompetent myndighed" bør i videre forstand fortolkes som en henvisning til en offentlig myndighed i en medlemsstat med ansvar for beskyttelse af voksne. Dette omfatter myndigheder, der træffer foranstaltninger, myndigheder, der udarbejder officielt bekræftede dokumenter, og myndigheder, der udsteder attester, formularer eller det europæiske repræsentationsbevis. Det omfatter endvidere andre myndigheder eller enheder, der

handler i embeds medfør i spørgsmål vedrørende beskyttelse af voksne, f.eks. dem, der er ansvarlige for tilsynet med eller gennemførelsen af foranstaltninger.

- (19) Reglerne om international kompetence og lovvalg i forbindelse med beskyttelse af voksne bør være dem, der er fastsat i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, for at undgå uoverensstemmelser og så vidt muligt sikre, at de samme regler finder anvendelse i sager, der involverer medlemsstater og tredjelande, der er parter i konventionen. Nogle medlemsstater er muligvis ikke kontraherende parter i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne på det tidspunkt, hvor denne forordning finder anvendelse. For at tage hensyn til alle scenarier bør HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne knyttes til denne forordning.
- (20) Det er hensigtsmæssigt at supplere den ordning for international kompetence, der er indført ved HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, for at lægge behørig vægt på det valg af værneting, som voksne i Unionen har foretaget. For bedre at beskytte voksnes ret til autonomi bør voksnes valg af værneting, når de træffer foranstaltninger med henblik på deres fremtidige repræsentation, respekteres uden behov for yderligere procedurer, navnlig for at myndighederne i medlemsstaterne kan godkende de voksnes sædvanlige opholdssted. I betragtning af at en voksens personlige eller økonomiske situation kan udvikle sig mellem det tidspunkt, hvor valget af værneting træffes, og det tidspunkt, hvor den voksne har behov for beskyttelse, bør de valgte domstole dog have mulighed for at vurdere, om det valg, som den voksne har truffet, stadig er i den voksnes interesse på det tidspunkt, hvor sagen anlægges. Denne vurdering bør først og fremmest foretages i forhold til den voksne persons synspunkter og betydningen af ændringerne i vedkommendes levevilkår og aktiver siden det tidspunkt, hvor valget af værneting blev truffet.
- (21) Indførelsen af en yderligere kompetenceregulering baseret på den voksne persons valg bør ikke forstyrre den mekanisme, der er indført ved HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, og heller ikke påvirke effektiviteten af kommunikationen mellem myndighederne, og det bør undgås, at der opstår positive eller negative kompetencekonflikter. De mekanismer, der er indført ved artikel 7, 9, 10 og 11 i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, der giver forrang til visse kompetenceregler, begrænser virkningerne af visse foranstaltninger og indfører en udveksling af oplysninger mellem myndighederne på det sædvanlige opholdssted og de myndigheder, der har subsidiær eller konkurrerende kompetence, bør derfor også finde anvendelse i Unionen på myndigheder, der udøver deres kompetence i henhold til det valg, som den voksne har truffet. Disse bestemmelser bør således finde anvendelse på de myndigheder, som den voksne person har valgt, på samme måde, som de finder anvendelse på myndighederne på det sædvanlige opholdssted.
- (22) De myndigheder, der overvejer at udøve deres kompetence i overensstemmelse med det valg, som den voksne person har truffet, bør ikke udøve deres kompetence, hvis myndighederne på den voksne persons sædvanlige opholdssted allerede har udøvet deres kompetence, navnlig hvis disse myndigheder har truffet en foranstaltning eller har besluttet, at der ikke bør træffes foranstaltninger, eller hvis der verserer en sag hos dem.
- (23) Denne forordning bør fuldt ud indarbejde de lovvalgsregler, der er fastsat i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne. For at sikre ensartet anvendelse af denne forordning bør henvisningen til kapitel III om lovvalg i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne læses som en henvisning til hele kapitlet,

herunder reglerne i konventionens artikel 16 om ændring eller ophør af repræsentationsbeføjelser.

- (24) Gensidig tillid til retsplejen i Unionen begrundet princippet om, at foranstaltninger til beskyttelse af voksne, der træffes i en medlemsstat, bør anerkendes i alle medlemsstater, uden at der stilles krav om en særlig procedure. Dette bør ikke forhindre nogen interesserede personer i at anmode om en afgørelse om, at der er eller ikke er nogen grund til at nægte anerkendelse. Det bør være op til den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor en sådan anmodning indgives, at afgøre, hvem der bør betragtes som en interesseret person, der har ret til at indgive en sådan anmodning. For at sikre voksnes ret til adgang til domstolsprøvelse og give dem tilstrækkelige retsmidler, og uanset foranstaltningens art og omfang, bør voksne have ret til at anmode om en afgørelse om, at der er eller ikke er nogen grund til afslag.
- (25) Anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger bør baseres på princippet om gensidig tillid. Grundene til at afslå anerkendelse bør derfor begrænses til et minimum i lyset af det underliggende mål med denne forordning, som er at lette anerkendelsen og fuldbyrdelsen af foranstaltninger og udbredelsen af repræsentationsbeføjelser og effektivt at beskytte voksnes rettigheder. Navnlig bør spørgsmålet, om hvorvidt myndighederne i domsstaten har kompetence, ikke efterprøves.
- (26) Det bør kun være muligt at afslå anerkendelse af en foranstaltning, hvis en eller flere af grundene til afslag på anerkendelse er til stede. For at opretholde princippet om gensidig tillid bør listen over grunde til afslag på anerkendelse i denne forordning være udtømmende. Foranstaltninger til beskyttelse af voksne kan være langsigtede og indebære successive tilpasninger. Reglerne for afslag på anerkendelse af foranstaltninger bør tage hensyn til disse ændringer over tid. En senere foranstaltning, der er truffet i et tredjeland, som ville have haft kompetence i henhold til reglerne i denne forordning, bør derfor træde i stedet for en tidligere foranstaltning, i det omfang de er uforenelige. For at undgå, at der træffes uforenelige foranstaltninger i medlemsstaterne, bør der ved denne forordning indføres et lukket kompetencesystem og en mekanisme for gensidig information mellem de kompetente myndigheder og de centrale myndigheder.
- (27) Sager, der har til formål at beskytte en voksen, bør som et grundlæggende princip være styret af de synspunkter, som den voksne har givet udtryk for. Voksne bør således have en reel mulighed for frit at udtrykke deres synspunkter i overensstemmelse med chartrets artikel 20, 25, 26 og 47 og artikel 3, 9, 12, 13 og 19 i UNCRPD. Den voksne person bør have mulighed for at give udtryk for sine synspunkter, undtagen i hastetilfælde, herunder tilfælde, hvor den voksne er absolut ude af stand til at give udtryk for sine synspunkter. En foranstaltning, der er truffet, uden at den voksne har haft mulighed for at blive hørt, bortset fra de ekstraordinære hastende omstændigheder og den påviste manglende evne til at udtrykke sig, kan ikke anerkendes. Hvorvidt den voksne person har haft mulighed for at blive hørt, bør vurderes ensartet i Unionen og bør ikke vurderes i forhold til de grundlæggende proceduremæssige principper i den medlemsstat, hvor der anmodes om anerkendelse. Et eksempel på et hastetilfælde er en situation, hvor den voksne skal gennemgå en hasteoperation og på grund af sin helbredstilstand ikke er i stand til at give udtryk for sine synspunkter.
- (28) Spørgsmålet om proceduren og høringsmetoden for den voksne bør overlades til national lovgivning under behørig hensyntagen til voksnes ret til tilgængelighed. Når en høring er påkrævet i en grænseoverskridende sammenhæng, bør medlemsstaternes myndigheder anvende de specifikke instrumenter for internationalt retligt samarbejde,

herunder, hvor det er relevant, de instrumenter, der er fastsat i forordning (EU) 2020/1783¹².

- (29) For at tage hensyn til de forskellige ordninger for beskyttelse af voksne i medlemsstaterne bør officielt bekræftede dokumenter, der er rettet mod beskyttelse af voksne og deres interesser, accepteres i alle medlemsstater. Et officielt bekræftet dokument, der er rettet mod beskyttelse af en voksen eller dennes interesser, og som er udarbejdet af en myndighed i en medlemsstat, kan navnlig registrere repræsentationsbeføjelser, der er tildelt af en voksen for en periode, hvor den voksne ikke vil være i stand til at varetage sine interesser, eller livstestamenter, der registrerer den voksnes ønsker og præferencer eller giver direkte instrukser på visse områder, herunder sundhed, velfærd eller en myndigheds udpegning af en repræsentant. Disse officielt bekræftede dokumenter bør have samme beviskraft i en anden medlemsstat, som de har i domsstaten, eller de mest sammenlignelige virkninger. Ved fastlæggelsen af beviskraft af et givet officielt bekræftet dokument i en anden medlemsstat eller de mest sammenlignelige virkninger bør der henvises til arten og omfanget af det officielt bekræftede dokumentes beviskraft i domsstatens lov.
- (30) For at lette udbredelsen af foranstaltninger og officielt bekræftede dokumenter i Unionen er det nødvendigt at fastsætte bestemmelser om attester, der skal ledsage dem, når de skal anerkendes, fuldbyrdes eller i givet fald accepteres i udlandet. Procedurerne for berigtigelse, tilbagekaldelse og anfægtelse af attester, der anvendes til anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger og accept af officielt bekræftede dokumenter, bør overlades til den nationale lovgivning. I lyset af Domstolens retspraksis udøver myndighederne judicielle funktioner, når de udsteder attester, og udstedelse af attester er en del af kontinuiteten i de tidligere retslige procedurer. Medlemsstaterne bør derfor stille tilstrækkelige og effektive retsmidler til rådighed i forbindelse med denne udstedelse.
- (31) Der bør udpeges centrale myndigheder i alle medlemsstater. De centrale myndigheder bør navnlig bistå de kompetente myndigheder i grænseoverskridende retssager og samarbejde både generelt og i specifikke sager. I individuelle sager bør samarbejdet ikke begrænses til en bestemt del af den retslige eller administrative procedure, og det bør indledes og fortsættes, hvis der er et grænseoverskridende element, og der er behov for samarbejde.
- (32) For at undgå unødvendige mellemlid og fremme hurtig kommunikation bør de kompetente myndigheder kunne anmode om oplysninger eller bistand direkte fra den centrale myndighed i den anmodede medlemsstat, men bør også, hvor det er relevant, have mulighed for at sende deres anmodning gennem den centrale myndighed i deres medlemsstat.
- (33) I henhold til artikel 19 i UNCRPD skal personer med handicap have mulighed for at vælge deres bopæl, og hvor og med hvem de bor, på lige fod med andre og ikke være forpligtet til at bo på en bestemt måde. Med henblik på denne forordning kan der opstå situationer, hvor myndighederne i en medlemsstat er nødt til at træffe en foranstaltning vedrørende en voksens opholdssted eller midlertidige anbringelse. Eksempler på sådanne situationer er tilfælde, hvor myndighederne yder bistand til den voksne med at træffe en beslutning om vedkommendes bopæl, eller hvor en voksen ikke er i stand til at give udtryk for sine synspunkter og ikke har givet en repræsentant beføjelser til at

¹² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2020/1783 af 25. november 2020 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område (bevisoptagelse) (EUT L 405 af 2.12.2020, s. 1).

træffe en afgørelse om vedkommendes bopæl, og der er brug for adgang til en plejefacilitet. Hvis en sådan anbringelse skal gennemføres i en anden medlemsstat, bør der gennemføres en høringsprocedure med henblik på at indhente samtykke fra den centrale myndighed i gennemførelsesmedlemsstaten, inden den pågældende foranstaltning træffes. Anmodningen om samtykke fra oprindelsesmyndigheden bør omfatte begrundelsen for den foreslåede foranstaltning og den berørte voksne persons synspunkter, hvor det er muligt, i lyset af artikel 19 i UNCRPD. Den centrale myndighed i gennemførelsesmedlemsstaten bør straks kunne beslutte, om der skal gives samtykke eller ej. Manglende svar inden for seks uger bør ikke forstås som samtykke, og uden samtykke bør foranstaltningen ikke gennemføres. Høringen bør ikke gennemføres, når anbringelsen er hos en person og ikke kræver tilsyn af nogen offentlig myndighed i gennemførelsesmedlemsstaten.

- (34) I situationer, hvor den voksne har væsentlig tilknytning til en anden medlemsstat end den, hvis myndigheder har kompetence i henhold til reglerne i denne forordning, f.eks. på grundlag af vedkommendes regelmæssige tilstedeværelse eller komplekse finansielle aktiver i den pågældende medlemsstat, kan det kræves, at der udpeges en repræsentant i denne anden medlemsstat. I disse situationer kan det være nødvendigt med en geografisk nærhed af repræsentanten og et godt kendskab til lovgivningen for at sikre kontinuiteten i beskyttelsen af den voksne. I tilfælde, hvor denne repræsentant i en anden medlemsstat bør udpeges af en kompetent myndighed, bør det være muligt at anmode myndighederne i den anden medlemsstat, som den voksne har en væsentlig tilknytning til, om at udpege en sådan repræsentant, og det bør være muligt at få godtgjort de afholdte udgifter.
- (35) Repræsentanter for voksne, der som følge af deres personlige evners begrænsning eller utilstrækkelighed ikke er i stand til at varetage deres interesser, bør kunne påberåbe sig deres beføjelser til at repræsentere disse voksne og til at varetage disse voksnes interesser uden hindringer i Unionen. Repræsentanterne bør derfor let kunne dokumentere deres status og beføjelser i en anden medlemsstat, f.eks. i en medlemsstat, hvor den voksne persons faste ejendom eller andre aktiver befinder sig. For at gøre dette muligt for dem bør der udarbejdes et europæisk repræsentationsbevis ("beviset"). Beviset bør være en ensartet attest, der udstedes til brug i en anden medlemsstat. Af hensyn til nærhedsprincippet bør beviset ikke træde i stedet for interne dokumenter, som kan findes til lignende formål i medlemsstaterne.
- (36) Den voksne persons repræsentant kan anmode om beviset på grundlag af en eksisterende foranstaltning eller eksisterende bekræftede repræsentationsbeføjelser ("kildeforanstaltningen" og "kildebekræftede repræsentationsbeføjelser"). Det bør derfor kun udstedes i situationer, hvor en voksen reelt ikke er i stand til at varetage sine interesser, og repræsentanten er berettiget til aktivt at repræsentere den voksne i et eller flere specifikke spørgsmål. Beviset bør indeholde oplysninger om omfanget af de beføjelser, som repræsentanten har ret til at udøve på vegne af den voksne person, og, hvor det er relevant, om anliggender, hvor repræsentanten ikke har ret til at handle eller har ret til at handle på bestemte betingelser.
- (37) Anvendelsen af beviset bør ikke være obligatorisk. Dette betyder, at en repræsentant for en voksen, der har ret til at anmode om et bevis, ikke bør være forpligtet til at gøre dette, men bør frit kunne anvende nationale dokumenter eller andre instrumenter, der er tilgængelige i henhold til denne forordning (en foranstaltning eller et officielt bekræftet dokument), når vedkommende påberåber sig sine beføjelser i en anden medlemsstat. Personer, der handler på egne vegne, bør ikke være forpligtet til at

forevise et bevis, så beviset bør kun udstedes til repræsentanter, der skal dokumentere deres beføjelser til at handle til støtte for eller på vegne af en voksen.

- (38) For at fremskynde udstedelsen af beviset og sikre, at den kompetente myndighed, der udsteder beviset, har tilstrækkelige oplysninger om den foreliggende sag, bør kompetencen til at udstede beviset overdrages til den kompetente myndighed, som enten har truffet foranstaltningen eller bekræftet repræsentationsbeføjelserne, eller til en anden kompetent myndighed, der har adgang til oplysninger om kildeforanstaltningen eller kilderepræsentationsbeføjelserne ("udstedende myndighed"). Det bør være op til hver medlemsstat at udpege sine udstedende myndigheder og afgøre, om de kan inddrage andre kompetente organer i udstedelsesprocessen. Medlemsstaterne bør meddele Kommissionen de relevante oplysninger om de myndigheder, der har beføjelse til at udstede et bevis, således at disse oplysninger kan gøres offentligt tilgængelige.
- (39) For at sikre, at processen for udstedelse af beviset er ensartet i hele Unionen, bør denne forordning fastsætte regler for udstedelse af beviset. Den udstedende myndighed bør udstede beviset efter anmodning og efter at have kontrolleret de elementer, der skal attesteres. Proceduren for ansøgning om og udstedelse af beviset bør forenkles ved, at den myndighed, der udsteder beviset, har adgang til kildeforanstaltningen eller de kildebekræftede repræsentationsbeføjelser og har viden om deres fortsatte gyldighed og de deri indeholdte oplysninger. Hvor det er muligt, bør den udstedende myndighed konsultere det system for sammenkobling af beskyttelsesregistre, der er oprettet i henhold til denne forordning, inden beviset udstedes, for at kontrollere, om der findes en modstridende foranstaltning eller repræsentationsbeføjelse i en anden medlemsstat. Hvis ansøgeren i anmodningen om et bevis anfører, at beviset skal tjene til at påvise vedkommendes beføjelser til et specifikt formål eller i en specifik sammenhæng, bør den udstedende myndighed så vidt muligt medtage tilstrækkeligt detaljerede oplysninger i beviset, der afspejler dette formål eller denne sammenhæng. Originaleksemplaret af beviset bør forblive hos den udstedende myndighed, som bør udstede en eller flere bekræftede genparter af beviset til ansøgeren. Beviset bør udstedes i en obligatorisk form som angivet i bilaget til denne forordning. For at reducere oversættelsesomkostningerne, når beviset fremlægges i en anden medlemsstat, bør formularen til beviset i bilaget til denne forordning være tilgængelig på alle EU-sprog.
- (40) For at sikre, at beviset og de bekræftede genparter heraf forbliver ajour og er baseret på en gyldig kildeforanstaltning eller kildebekræftet repræsentationsbeføjelse, bør bevisets og de bekræftede genparter's gyldighed være tidsbegrænset. Ved bevisets udløb kan den udstedende myndighed udstede et nyt bevis, hvis alle elementer i forbindelse med udstedelsen af beviset kan verificeres. Formålet med den begrænsede gyldighed er at sikre, at udstedelsesmyndigheden regelmæssigt kontrollerer, at retsstillingen for den voksne person ikke har ændret sig, f.eks. på grundlag af en senere foranstaltning vedrørende den voksne person eller en tilbagekaldelse af repræsentantens beføjelser. Bevisets gyldighed bør i princippet begrænses til et år. Den udstedende myndighed kan dog fastsætte bevisets gyldighedsperiode forskelligt fra sag til sag, navnlig under hensyntagen til formodningen om bevisets gyldighed og de virkninger, der er forbundet med det udstedte bevis, navnlig beskyttelsen af tredjeparter, der interagerer med repræsentanten. Udstedelsesmyndigheden bør navnlig tage hensyn til beskyttelsens art og forventede varighed, kildeforanstaltningens gyldighed, eventuelle foranstaltninger truffet af den voksne person i de kildebekræftede repræsentationsbeføjelser samt målet om, at beviset nøjagtigt bør

afspejle den voksnes retlige situation i hele bevisets gyldighedsperiode. På denne baggrund kan den udstedende myndighed udstede beviset for en kortere periode end et år, f.eks. hvis kildeforanstaltningen skal vare mindre end et år, eller udstede det for en længere periode end et år, f.eks. hvis kildeforanstaltningen skal vare i flere år, og sandsynligheden for en ændring i omstændighederne vedrørende den voksne person er minimal. Gyldighedsperioden for de bekræftede genparter af beviset bør svare til bevisets gyldighedsperiode.

- (41) Beviset bør have samme virkning i alle medlemsstater. Det bør ikke have selvstændige retsvirkninger, men bør have beviskraft og bør formodes præcist at påvise elementer i beviset, som er fastsat i henhold til den lov, der finder anvendelse på beskyttelse af en bestemt voksen, eller i henhold til enhver anden lov, der finder anvendelse på specifikke elementer. Denne formodning om nøjagtighed styrkes af det forhold, at den udstedende myndighed inden udstedelsen af beviset, herunder gennem sammenkoblingssystemet, bør kontrollere, at kildeforanstaltningen eller de kildebekræftede repræsentationsbeføjelser stadig er gyldige og ikke er blevet erstattet af en senere foranstaltning eller bekræftede repræsentationsbeføjelser. Bevisets beviskraft bør dog ikke omfatte elementer, der ikke er omfattet af denne forordning, såsom spørgsmålet om, hvorvidt et bestemt aktiv tilhørte den voksne person eller ej.
- (42) Enhver person, der handler med en repræsentant, der i et gyldigt bevis er angivet som værende berettiget til at repræsentere en voksen på et specifikt område, bør gives passende garantier, hvis han eller hun har handlet i god tro på grundlag af nøjagtigheden af de oplysninger, der er attesteret i beviset. Samme garanti bør gives til enhver person, der på grundlag af de oplysninger, der er attesteret i et gyldigt bevis, giver den voksne persons repræsentant adgang til den voksne persons faste ejendom eller andre aktiver, foretager betalinger til repræsentanten eller køber eller modtager ejendom fra denne repræsentant, hvis repræsentanten i et gyldigt bevis er angivet som værende berettiget til at handle på den voksne persons vegne i disse spørgsmål. Denne beskyttelse bør sikres, hvis der forelægges bekræftede genparter, der stadig er gyldige.
- (43) For at sikre adgang til domstolsprøvelse og forbedre bevisets pålidelighed er det nødvendigt at fastsætte bestemmelser om adgang til domstolsprøvelse af afgørelser truffet af den udstedende myndighed om at udstede eller afvise at udstede et bevis eller en afgørelse om at berigtige, ændre eller tilbagekalde et bevis. Når beviset berigtiges, ændres eller trækkes tilbage, bør den udstedende myndighed meddele dette til de personer, som der er udstedt bekræftede genparter til, for at undgå misbrug af sådanne genparter.
- (44) For at sikre en fortsat beskyttelse af voksne i grænseoverskridende situationer i Unionen bør de kompetente myndigheder og de centrale myndigheder have adgang til relevante oplysninger om eksistensen af foranstaltninger truffet af andre myndigheder, herunder de foranstaltninger, der er truffet i en anden medlemsstat. Desuden er det afgørende for at sikre retten til selvstændighed og frihed til at træffe egne valg, at den vilje, som en voksen giver udtryk for med hensyn til repræsentationsbeføjelser, respekteres, også i tilfælde, hvor disse repræsentationsbeføjelser er blevet tildelt af den voksne i en anden medlemsstat eller bekræftet af kompetente myndigheder i en anden medlemsstat. For at forbedre formidlingen af oplysninger til de relevante kompetente myndigheder og centrale myndigheder og for at forhindre parallelle retssager eller manglende hensyntagen til repræsentationsbeføjelser bør medlemsstaterne pålægges at oprette og føre et eller flere registre med oplysninger om beskyttelse af voksne. Beskyttelsesregistre bør registrere obligatoriske oplysninger om de foranstaltninger,

der træffes af deres myndigheder, og, hvis deres nationale lovgivning indeholder bestemmelser om en kompetent myndigheds bekræftelse af repræsentationsbeføjelserne, obligatoriske oplysninger om disse bekræftede repræsentationsbeføjelser. For at sikre interoperabilitet og tilgængelighed af oplysninger vedrørende beskyttelse af voksne i Unionen bør de medlemsstater, der forud for vedtagelsen af denne forordning har oprettet registre over beskyttelsesforanstaltninger, bekræftede repræsentationsbeføjelser eller andre former for repræsentationsbeføjelser, som er registreret i henhold til deres nationale lovgivning, gøre de samme obligatoriske oplysninger tilgængelige i disse registre.

- (45) For at sikre, at de oplysninger, der leveres gennem sammenkoblingssystemet, er relevante, bør medlemsstaterne ikke forhindres i at stille supplerende oplysninger ud over de obligatoriske oplysninger til rådighed via sammenkoblingssystemet. Medlemsstaterne bør navnlig have mulighed for gennem sammenkoblingssystemet at stille oplysninger til rådighed vedrørende foranstaltningens art, repræsentantens navn eller historiske data vedrørende foranstaltninger og repræsentationsbeføjelser, der er registreret forud for anvendelsen af denne forordning.
- (46) For at lette adgangen til de oplysninger, der er registreret i beskyttelsesregistre eller registre over andre repræsentationsbeføjelser for kompetente myndigheder og centrale myndigheder med en legitim interesse i andre medlemsstater, bør disse registre over foranstaltninger, bekræftede repræsentationsbeføjelser eller andre former for repræsentationsbeføjelser sammenkobles. Denne forordning bør udgøre retsgrundlaget for denne sammenkobling.
- (47) Sammenkoblingen af medlemsstaternes registre er et væsentligt element i samarbejdsmekanismen for at beskytte voksnes rettigheder i grænseoverskridende sager og sikre retssikkerheden i Unionen. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at de oplysninger, der lagres i deres registre, er ajourførte. Myndighederne i en medlemsstat bør, når de ændrer eller bringer en foranstaltning, der er truffet i en anden medlemsstat, til ophør, sikre, at myndighederne i denne anden medlemsstat modtager passende oplysninger, navnlig således at den anden medlemsstat kan ajourføre sit eller sine beskyttelsesregistre.
- (48) Det bør sikres, at de skriftlige kommunikationsmidler mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder er moderne og tidseffektive. I forbindelse med procedurer i henhold til denne forordning bør skriftlig kommunikation mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder som hovedregel foregå elektronisk via et sikkert og pålideligt decentraliseret IT-system. Det decentrale IT-system bør bestå af medlemsstaternes back-end-systemer og interoperable adgangspunkter, herunder det europæiske elektroniske adgangspunkt, hvorigennem de bør sammenkobles. Adgangspunkterne i det decentrale IT-system bør baseres på e-CODEX-systemet, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/850¹³.
- (49) Fremsendelse via det decentrale IT-system kan være umulig på grund af en afbrydelse af systemet, eller hvis arten af det, der skal overføres, gør det umuligt at overføre digitalt materiale ved hjælp af digitale midler såsom fremsendelse af fysisk eller materiel dokumentation. Hvor det decentrale IT-system ikke anvendes, bør

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/850 af 30. maj 2022 om et IT-system til grænseoverskridende elektronisk udveksling af oplysninger på området civil- og strafferetligt samarbejde (e-CODEX-systemet) og om ændring af forordning (EU) 2018/1726 (EUT L 150 af 1.6.2022, s. 1).

kommunikation ske på den mest hensigtsmæssige alternative måde. Sådanne alternative måder bør bl.a. indebære, at fremsendelsen sker hurtigst muligt og på en sikker måde med andre sikre elektroniske midler eller pr. post.

- (50) For at sikre fleksibilitet i visse grænseoverskridende procedurer til beskyttelse af voksne kunne andre kommunikationsmidler være mere hensigtsmæssige. Derfor bør kommunikation gennem det decentrale IT-system ikke være obligatorisk for direkte kommunikation mellem myndigheder, navnlig når myndighederne har brug for direkte personlig kommunikation. I sådanne tilfælde kan der anvendes mindre formelle kommunikationsmidler, f.eks. e-mail. I betragtning af at myndighederne beskæftiger sig med følsomme oplysninger, bør der altid tages hensyn til sikkerheden og pålideligheden af informationsudvekslingen, når der vælges passende kommunikationsmidler.
- (51) Det er nødvendigt at sikre en moderne adgang til klage og domstolsprøvelse, der gør det muligt for fysiske og juridiske personer og medlemsstaternes kompetente myndigheder at kommunikere elektronisk via det europæiske elektroniske adgangspunkt, der er oprettet på den europæiske e-justiceportal ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) [...] ¹⁴ [digitaliseringsforordningen].
- (52) Det europæiske elektroniske adgangspunkt bør gøre det muligt for fysiske og juridiske personer at kommunikere elektronisk med medlemsstaternes kompetente myndigheder i forbindelse med sager om anerkendelse eller ikke-ankendelse af en foranstaltning, om udstedelse af attester og om udstedelse, berigtigelse, ændring, tilbagetrækning eller suspension af eller klageadgang vedrørende det europæiske repræsentationsbevis. Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør kun kommunikere via det europæiske elektroniske adgangspunkt, hvis den pågældende person eller private enhed på forhånd har givet udtrykkeligt samtykke til anvendelsen af dette kommunikationsmiddel.
- (53) Enhver behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning bør foretages i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679 ¹⁵ og (EU) 2018/1725 ¹⁶ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF ¹⁷. Personoplysninger bør kun behandles i henhold til denne forordning til de specifikke formål, der er fastsat heri, uden at det berører yderligere behandling til arkivformål i samfundets interesse i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b) og artikel 89 i forordning (EU) 2016/679.
- (54) Generelt bør personoplysninger, der skal behandles efter denne forordning, navnlig være oplysninger, der er indeholdt i de dokumenter, der behandles af medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder vedrørende voksne, der er omfattet af denne forordning, og deres repræsentanter. Disse personoplysninger bør navnlig vedrøre de oplysninger, der er nødvendige for at træffe

¹⁴ EUT C [nummer] af [X.X.XXXX], s. X.

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (den generelle forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EUT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

en foranstaltning vedrørende voksne, der er omfattet af denne forordning, og for at sikre deres fortsatte beskyttelse i grænseoverskridende situationer. Ved anvendelsen af denne forordning vil disse personoplysninger blive behandlet af medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder. Desuden kan Kommissionen være nødt til at behandle disse data med henblik på at udvikle og vedligeholde de digitale kommunikationsmidler. Denne forordning bør ikke begrænse opbevaringsperioden for oplysninger og personoplysninger, der behandles af medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder, da beskyttelsen af voksne ofte skal sikres på lang sigt, og foranstaltningerne og de officielt bekræftede dokumenter er relevante i en længere periode.

- (55) Ud over ovennævnte databehandling bør personoplysninger også behandles i henhold til denne forordning med henblik på at oprette systemet til sammenkobling af beskyttelsesregistre og andre registre over repræsentationsbeføjelser og sikre, at systemet vedligeholdes og fungerer korrekt. Denne yderligere behandling er begrundet i behovet for, at medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder med en legitim interesse har adgang til oplysninger om, hvorvidt en bestemt voksen er beskyttet i en anden medlemsstat, med henblik på at sikre fortsat beskyttelse af den pågældende voksne i grænseoverskridende situationer og øge retssikkerheden og forudsigeligheden. Medlemsstaterne bør være ansvarlige for den tekniske forvaltning, vedligeholdelsen og sikkerheden af deres registre og, for så vidt det er fastsat i deres nationale lovgivning, for korrektheden og pålideligheden af de deri indeholdte oplysninger. Oplysninger om registrerede bør primært lagres i de registre, der føres af medlemsstaterne. Desuden kan Kommissionen være nødt til at behandle data med henblik på at udvikle og vedligeholde sammenkoblingssystemet og midlertidigt lagre data, der er tilgået via sammenkoblingssystemet.
- (56) Medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder bør behandle personoplysninger i overensstemmelse med gældende databeskyttelseslovgivning, navnlig forordning (EU) 2016/679. Denne forordning bør fastsætte retsgrundlaget for medlemsstaternes kompetente myndigheders og centrale myndigheders behandling af personoplysninger i henhold til artikel 6, stk. 1 og 3, i forordning (EU) 2016/679. Denne forordning bør også fastsætte retsgrundlaget for Kommissionens behandling af personoplysninger i henhold til artikel 5, stk. 1 og 2, i forordning (EU) 2018/1725.
- (57) Desuden kan oplysninger om voksne, der behandles i henhold til denne forordning, også omfatte personoplysninger om disse voksnes helbred. Disse helbredsrelaterede personoplysninger kan enten udtrykkeligt medtages i de dokumenter, der behandles i henhold til denne forordning, eller de kan indirekte udledes af det forhold, at en voksen ikke er i stand til at varetage sine egne interesser som følge af deres personlige evners begrænsning eller utilstrækkelighed. I henhold til artikel 9 i forordning (EU) 2016/679 bør personlige helbredsoplysninger behandles som en særlig kategori af personoplysninger. Denne forordning bør fastsætte betingelser og garantier for medlemsstaternes kompetente myndigheders og centrale myndigheders behandling af disse særlige kategorier af personoplysninger i overensstemmelse med artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) 2016/679. Oplysninger vil blive behandlet af medlemsstaternes myndigheder i deres egenskab af domstol i overensstemmelse med nævnte artikels litra f), eller behandlingen vil i overensstemmelse med nævnte artikels litra g) være nødvendig af hensyn til væsentlige samfundsinteresser på grundlag af denne forordning, som har til formål at forbedre beskyttelsen af voksnes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og andre rettigheder i grænseoverskridende situationer, forbedre effektiviteten og hastigheden af retslige og administrative

procedurer vedrørende beskyttelse af voksne og styrke retssikkerheden og forudsigeligheden i grænseoverskridende transaktioner. Tilsvarende bør denne forordning fastsætte betingelser og garantier for Kommissionens behandling af disse særlige kategorier af personoplysninger i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, i forordning (EU) 2018/1725. Den behandling af oplysninger vil være nødvendig for, at retskrav kan fastslås, gøres gældende eller forsvares i overensstemmelse med nævnte artikels litra f), eller behandlingen vil være nødvendig af hensyn til væsentlige samfundsinteresser på grundlag af denne forordning i overensstemmelse med nævnte artikels litra g).

- (58) Der bør være de fornødne garantier for en sådan behandling af særlige kategorier af personoplysninger, og sådanne oplysninger bør kun behandles i henhold til denne forordning, hvis de er nødvendige og står i et rimeligt forhold til de formål med behandlingen, der er fastlagt i denne forordning. Der bør f.eks. indføres flere beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med etableringen af sammenkoblingssystemet. De data, der behandles gennem sammenkoblingssystemet, bør begrænses til, hvad der er nødvendigt for at få adgang til oplysninger om foranstaltninger og repræsentationsbeføjelser vedrørende en bestemt voksen. Oplysninger, der behandles ved hjælp af sammenkoblingssystemet, bør derfor begrænses til de personoplysninger, der er omfattet af de obligatoriske oplysninger, som er defineret i denne forordning, medmindre medlemsstaterne via sammenkoblingssystemet giver adgang til yderligere oplysninger, f.eks. om registrerede repræsentationsbeføjelser eller om en repræsentants navn og repræsentationens omfang. Sammenkoblingssystemet bør ikke lagre personoplysninger, bortset fra midlertidig lagring, der er nødvendig for at sikre adgang til dem. Adgangen til oplysninger gennem sammenkoblingssystemet bør ikke være offentlig. Kun de kompetente myndigheder og centrale myndigheder, der i henhold til deres nationale lovgivning har tilladelse til at få adgang til de nationale registre, bør have adgang til sammenkoblingssystemet, så længe de også har en legitim interesse i at få adgang til de pågældende oplysninger. Gennemførelsesretsakter bør indeholde yderligere databeskyttelsesgarantier vedrørende digital kommunikation og registersammenkobling.
- (59) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725¹⁸ og afgav udtalelse den [dato]¹⁹.
- (60) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning for så vidt angår oprettelsen af det decentrale IT-system og det decentraliserede sammenkoblingssystem, der er omhandlet i denne forordning, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011²⁰.
- (61) De formularer og oplysninger, der stilles til rådighed for offentligheden, og kommunikationen mellem kompetente myndigheder og fysiske personer i henhold til

¹⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

¹⁹ EUT C [nummer] af [X.X.XXXX], s. X.

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

denne forordning bør være tilgængelige i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882²¹. Tilgængelighedskravet bør vurderes og gennemføres under hensyntagen til oplysningernes eller meddelelsens art og retsvirkninger. Navnlig bør attesterne og det europæiske repræsentationsbevis nøjagtigt og detaljeret afspejle indholdet af den trufne foranstaltning eller de tildelte repræsentationsbeføjelser og bør ikke forenkles.

- (62) For at sikre, at de attester, der er omhandlet i artikel 15 og 17, og det europæiske repræsentationsbevis, der er omhandlet i kapitel VII i denne forordning, holdes ajour, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med henblik på at ændre bilag I-X til denne forordning. Det er især vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning²². For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelsen af delegerede retsakter.
- (63) I overensstemmelse med princippet om gensidig tillid og for at lette grænseoverskridende procedurer bør de administrative formaliteter i forbindelse med cirkulation af offentlige dokumenter forenkles i spørgsmål vedrørende beskyttelse af voksne. Offentlige dokumenter, der indgives med henblik på denne forordning, bør derfor undtages fra legalisering eller lignende formalitet, f.eks. en apostille. Denne undtagelse bør omfatte offentlige dokumenter, der er udstedt af en medlemsstats offentlige myndighed og fremsendt til offentlige myndigheder i en anden medlemsstat. Denne undtagelse bør navnlig finde anvendelse i forbindelse med retssager med et grænseoverskridende element eller i procedurer, der er fastsat i denne forordning, og bør omfatte offentlige dokumenter, der direkte vedrører beskyttelse af voksne, og anden understøttende dokumentation.
- (64) I forbindelserne mellem medlemsstaterne bør denne forordning have forrang for HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne. For at sikre, at HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne anvendes i forbindelse med tredjelande, der er kontraherende parter i konventionen, og som denne forordning ikke finder anvendelse på, under visse særlige omstændigheder, hvor den voksne har sit sædvanlige opholdssted i Unionen, og hvor det grænseoverskridende element i den foreliggende sag involverer det pågældende tredjeland, bør denne forordning imidlertid ikke finde anvendelse. Desuden bør samarbejdet mellem de kompetente myndigheder og de centrale myndigheder i en medlemsstat og i en kontraherende part i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne være omfattet af de relevante bestemmelser i konventionen.
- (65) Denne forordning bør ikke finde anvendelse på børn under 18 år, heller ikke i tilfælde, hvor de har fået rets- og handleevne inden denne alder. Derved undgås overlappning

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70).

²² Interinstitutionel aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen om bedre lovgivning (EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1).

med anvendelsesområdet for Rådets forordning (EU) 2019/1111²³ og Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsakter samt om samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn²⁴. Dette bør også forhindre, at nogle personer hverken er omfattet af denne forordning eller af disse to instrumenter.

- (66) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (67) [I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.] ELLER
- (68) [I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Irland [ved skrivelse af ...] meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.]
- (69) Målene for denne forordning, nemlig at forbedre beskyttelsen af voksnes rettigheder i grænseoverskridende situationer i Unionen, at forbedre effektiviteten og hastigheden af grænseoverskridende retssager vedrørende beskyttelse af voksne og at øge retssikkerheden og forudsigeligheden i disse situationer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af denne forordnings direkte anvendelighed og bindende karakter bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Kapitel I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

Denne forordning indeholder bestemmelser, som:

- a) udpeger den medlemsstat, hvis myndigheder har kompetence til at træffe foranstaltninger med henblik på beskyttelse af den voksne person eller formue
- b) fastlægger, hvilken lov der skal anvendes af disse myndigheder under udøvelsen af deres kompetence

²³ Rådets forordning (EU) 2019/1111 af 25. juni 2019 om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar og om internationale børnebortførelser (EUT L 178 af 2.7.2019, s. 1).

²⁴ EUT L 151 af 11.6.2008, s. 39.

- c) fastlægger, hvilken lov der skal anvendes på repræsentation af den voksne
- d) sikrer, at sådanne foranstaltninger anerkendes og fuldbyrdes i alle medlemsstater
- e) giver mulighed for accept af officielt bekræftede dokumenter i alle medlemsstater
- f) etablerer et samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder med henblik på at opfylde denne forordnings formål
- g) digitaliserer kommunikationen mellem kompetente myndigheder og centrale myndigheder og tilvejebringer digitale kommunikationsmidler mellem fysiske og juridiske personer og kompetente myndigheder
- h) indfører et europæisk repræsentationsbevis
- i) etablerer et system til sammenkobling af medlemsstaternes beskyttelsesregistre.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder i civile sager anvendelse på beskyttelse i grænseoverskridende situationer af voksne, der som følge af svækkelse eller utilstrækkelige åndsevner ikke er i stand til at varetage deres interesser.
2. Denne forordning finder også anvendelse på foranstaltninger vedrørende en voksen, som ikke var fyldt 18 år på det tidspunkt, hvor foranstaltningen blev truffet.
3. De foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, kan navnlig vedrøre:
 - a) bestemmelse af den voksnes manglende retlig handleevne og fastsættelse af en beskyttelsesordning
 - b) anbringelse af den voksne under beskyttelse af en retsinstant eller en administrativ myndighed
 - c) værgemål, samværgemål og lignende retsinstitutter
 - d) udpegelse af en person eller myndighed, der skal tage sig af den voksnes person eller formue, og som skal repræsentere eller bistå den voksne, samt fastlæggelse af en sådan person eller myndigheds opgaver
 - e) afgørelser om anbringelse af den voksne på en institution eller ethvert andet sted, hvor vedkommende er sikret beskyttelse
 - f) forvaltning af, bevarelse af eller råden over den voksnes formue
 - g) tilladelse til specifikke tiltag for at beskytte den voksnes person eller formue.
4. Denne forordning finder ikke anvendelse på:
 - a) underholdspligt
 - b) indgåelse, omstødelse og opløsning af ægteskab eller lignende parforhold samt separation
 - c) formueforhold mellem ægtefæller eller lignende partnere
 - d) trusts og arv

- e) social sikring
 - f) offentligretlige foranstaltninger af generel karakter vedrørende sundhed
 - g) foranstaltninger, der er truffet over for en person som følge af strafbare handlinger begået af denne person
 - h) afgørelser om ret til asyl og om indvandring
 - i) foranstaltninger, der alene træffes af hensyn til den offentlige sikkerhed.
5. Stk. 4 berører ikke, i henseende til de deri omhandlede anliggender, en persons beføjelse til at handle som den voksnes repræsentant.

Artikel 3

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) "voksen": en person, der er fyldt 18 år
- 2) "foranstaltning": enhver foranstaltning, der træffes af en myndighed i en medlemsstat, uanset hvordan den betegnes, og som har til formål at beskytte en voksen
- 3) "repræsentationsbeføjelser": beføjelser, der er tildelt af en voksen i henhold til en aftale eller som en ensidig handling, og som skal udøves, når den voksne ikke er i stand til at varetage sine interesser
- 4) "domsstat": den medlemsstat, i hvilken retsmidlet er truffet, eller det officielt bekræftede dokument er udstedt
- 5) "officielt bekræftet dokument": et dokument til beskyttelse af en voksen, der er udstedt eller registreret som et officielt bekræftet dokument i en medlemsstat, og hvis ægthed:
 - a) vedrører det officielt bekræftede dokumentets underskrift og indhold og
 - b) er foretaget af en offentlig myndighed eller et andet organ, som er bemyndiget hertil af domsstaten
- 6) "myndighed": enhver retslig eller administrativ myndighed i en medlemsstat, der har kompetence til at træffe foranstaltninger til beskyttelse af en voksen person eller dennes aktiver
- 7) "udstedende myndighed": den myndighed, der har truffet foranstaltningen eller formelt udfærdiget det officielt bekræftede dokument
- 8) "bekræftet repræsentationsbeføjelse": repræsentationsbeføjelser, for hvilke det gælder, at en kompetent myndighed har bekræftet, at den repræsentant, der har disse beføjelser, kan udøve dem
- 9) "kompetent myndighed": en offentlig myndighed i en medlemsstat med ansvar for beskyttelse af voksne
- 10) "sammenkoblingssystem": et system til sammenkobling af beskyttelsesregistre og registre over andre repræsentationsbeføjelser
- 11) "decentraliseret IT-system": et netværk af IT-systemer, interoperable adgangspunkter, der drives under den enkelte medlemsstats ansvar og

forvaltning, og det europæiske elektroniske adgangspunkt, som muliggør sikker og pålidelig grænseoverskridende udveksling af oplysninger

- 12) "beskyttelsesregister": et register, hvor der er registreret foranstaltninger til beskyttelse af en voksen eller bekræftede repræsentationsbeføjelser
- 13) "europæisk elektronisk adgangspunkt": et interoperabelt adgangspunkt som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning [...] [digitaliseringsforordningen].

Artikel 4

Henvisninger til HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne

Når der i denne forordning henvises til Haagerkonventionen af 13. januar 2000 om international beskyttelse af voksne ("HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne"), som er knyttet til denne forordning, finder den tilsvarende anvendelse.

Kapitel II KOMPETENCE

Artikel 5

Generel kompetence

Med forbehold af denne forordnings artikel 6 afgøres kompetencen i henhold til kapitel II i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne.

Artikel 6

Valg af værneting

1. Uanset artikel 5 har myndighederne i en anden medlemsstat end den, hvor den voksne har sit sædvanlige opholdssted, kompetence, når alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Den voksne valgte myndighederne i den pågældende medlemsstat, da vedkommende stadig var i stand til at varetage sine interesser.
 - b) Udøvelsen af kompetence er i den voksnes interesse.
 - c) De myndigheder i en medlemsstat, der har kompetence i henhold til artikel 5-8 i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, har ikke udøvet deres kompetence.
2. Når myndighederne i en medlemsstat udøver deres kompetence i overensstemmelse med stk. 1, underretter de under anvendelse af formularen i **bilag IV** den centrale myndighed i den medlemsstat, hvor den voksne har sit sædvanlige opholdssted, som er udpeget i henhold til artikel 18.
3. Det valg af værneting, der er omhandlet i stk. 1, skal være skriftligt, dateret og underskrevet af den voksne. Enhver elektronisk kommunikation, der varigt dokumenterer det valgte værneting, sidestilles med skriftlig kommunikation.
4. Henvisningerne til artikel 5 i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne i artikel 7, stk. 1, 2 og 3, artikel 9 og 10 samt artikel 11, stk. 1 og 2, i nævnte konvention skal læses således, at de også indeholder en henvisning til denne artikel. De oplysninger, der er omhandlet i nævnte konventions artikel 10, stk. 4, skal i givet

fald også gives til den myndighed, der har udøvet sin kompetence i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 7

Ikke-eksklusiv kompetence

Kompetence, der er tillagt de myndigheder, som den voksne har valgt i henhold til artikel 6 i denne forordning, er ikke eksklusiv og er navnlig ikke til hinder for, at de myndigheder, der har kompetence i henhold til artikel 5 og 6 i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, kan udøve deres kompetence, når de myndigheder, som den voksne har valgt, ikke har udøvet deres kompetence, eller når de har givet afkald på en sådan kompetence.

Kapitel III LOVVALG

Artikel 8

Fastlæggelse af, hvilken lovgivning der finder anvendelse

Den lovgivning, der finder anvendelse på grænseoverskridende beskyttelse af voksne, fastlægges i overensstemmelse med kapitel III i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne.

Kapitel IV ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE AF FORANSTALTNINGER

AFDELING 1

ANERKENDELSE AF FORANSTALTNINGER

Artikel 9

Anerkendelse af en foranstaltning

1. En foranstaltning truffet af en medlemsstats myndigheder anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.
2. Enhver berørt person, herunder den voksne, der er berørt af foranstaltningen, kan anmode de kompetente myndigheder i en medlemsstat om at træffe afgørelse om anerkendelse eller ikke-ankendelse af en foranstaltning, der er truffet i en anden medlemsstat.
3. Hvis udfaldet af en sag ved en medlemsstats myndighed afhænger af afgørelsen af et bispørgsmål vedrørende afslag eller ikke-afslag på anerkendelse, har denne myndighed kompetence til at afgøre dette spørgsmål.

Artikel 10

Grunde til afslag på anerkendelse

Anerkendelse af en foranstaltning truffet i en anden medlemsstat kan afslås i følgende tilfælde:

- a) hvis foranstaltningen, bortset fra i hastetilfælde, blev truffet i forbindelse med en retslig eller administrativ behandling, uden at den voksne havde haft mulighed for at blive hørt,
- b) hvis en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til
- c) hvis foranstaltningen er uforenelig med en senere foranstaltning truffet i en ikkekontraherende stat, som ville have haft kompetence i henhold til artikel [5](#) eller artikel [6](#), og denne senere foranstaltning opfylder betingelserne for at blive anerkendt i den stat, som anmodningen rettes til
- d) hvis proceduren i artikel [14](#) ikke er blevet fulgt.

AFDELING 2

EKSIGIBILITET OG FULDBYRDELSE AF FORANSTALTNINGER

Artikel 11

Eksigibilitet (afskaffelse af eksekvaturproceduren)

En foranstaltning, der træffes af myndighederne i en medlemsstat, og som er eksigibel i denne medlemsstat, er eksigibel i en anden medlemsstat, uden at det er nødvendigt at erklære den for eksigibel.

Artikel 12

Håndhævelse

1. Proceduren for fuldbyrdelse af foranstaltninger truffet i en anden medlemsstat er underlagt loven i fuldbyrdesstaten, jf. dog afdeling [3](#). En foranstaltning, der er truffet i en medlemsstat, og som er eksigibel i den anmodede medlemsstat, fuldbyrdes i denne medlemsstat på samme vilkår som en foranstaltning truffet i den anmodede medlemsstat.
2. Uanset stk. [1](#), finder grundene til at afslå eller suspendere fuldbyrdelsen i henhold til den anmodede medlemsstats lovgivning anvendelse, for så vidt de ikke er uforenelige med de grunde, der er nævnt i artikel [10](#).

AFDELING 3

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 13

Forbud mod prøvelse med hensyn til sagens realitet

En foranstaltning truffet af en medlemsstats myndigheder kan under ingen omstændigheder efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 14

Procedure

1. En person, der søger eller anfægter anerkendelse, anmoder om fuldbyrdelse af eller påberåber sig en foranstaltning truffet i en medlemsstat over for myndighederne i en anden medlemsstat, skal fremlægge:

- a) en kopi af foranstaltningen, der opfylder de nødvendige betingelser for at fastslå dens ægthed
 - b) en attest udstedt i henhold til artikel [15](#).
2. Den myndighed, over for hvilken en foranstaltning truffet i en anden medlemsstat påberåbes, eller for hvilken der anmodes om eller anfægtes anerkendelse eller fuldbyrdelse af en foranstaltning, der er truffet i en anden medlemsstat, kan om nødvendigt kræve, at den, der fremsætter anmodningen, fremlægger en oversættelse eller en translitteration af indholdet af den attest, der er omhandlet i stk. 1, litra [b](#)).

Artikel 15

Attestering

Den udstedende myndighed udsteder efter anmodning fra en berørt person en attest under anvendelse af formularen i bilag I, der afspejler foranstaltningens indhold.

Kapitel V BEKRÆFTEDE DOKUMENTER

Artikel 16

Accept af officielt bekræftede dokumenter

1. Et officielt bekræftet dokument, der er udstedt i en medlemsstat, har samme beviskraft i en anden medlemsstat, som det har i domsstaten, eller de mest sammenlignelige virkninger, forudsat at dette ikke åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper i den pågældende medlemsstat.
2. Det fremlagte officielt bekræftede dokument skal opfylde de betingelser, der er nødvendige for at fastslå dets ægthed i domsstaten.

Artikel 17

Attestering

En person, der ønsker at anvende et officielt bekræftet dokument i en anden medlemsstat, kan anmode den kompetente myndighed, der formelt har udstedt eller registreret det officielt bekræftede dokument i domsstaten, om at udfylde formularen i bilag II med en beskrivelse af den beviskraft, som det officielt bekræftede dokument har i domsstaten.

Kapitel VI SAMARBEJDE

AFDELING 1 CENTRALE MYNDIGHEDER

Artikel 18

Udpegelse af en central myndighed

1. Hver medlemsstat udpeger en eller flere centrale myndigheder til at varetage de opgaver, der pålægges en sådan myndighed ved denne forordning og præciserer hver enkelt myndigheds geografiske og funktionelle kompetence.

2. Hvis en medlemsstat har udpeget mere end én central myndighed, sendes alle meddelelser direkte til den relevante kompetente centrale myndighed. Hvis en meddelelse sendes til en central myndighed uden kompetence, videresender sidstnævnte den til den kompetente centrale myndighed og underretter afsenderen herom.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de centrale myndigheder har tilstrækkelige og passende faciliteter med hensyn til personale, ressourcer og moderne kommunikationsmidler til på passende vis at kunne udføre deres opgaver i henhold til denne forordning.

Artikel 19

De centrale myndigheders opgaver

1. De centrale myndigheder samarbejder og fremmer samarbejdet mellem de kompetente myndigheder i deres medlemsstater om anvendelsen af denne forordning.
2. De centrale myndigheder informerer om de nationale love, procedurer og tjenester i spørgsmål vedrørende beskyttelse af voksne og træffer de foranstaltninger, de finder hensigtsmæssige for at forbedre anvendelsen af denne forordning.
3. De centrale myndigheder letter på enhver måde kommunikationen mellem de kompetente myndigheder.

Artikel 20

Lokalisering af en voksen eller en person, der kan forventes at yde støtte

Den centrale myndighed i en medlemsstat yder, enten direkte eller gennem de kompetente myndigheder, efter anmodning fra en myndighed i en anden medlemsstat bistand til at lokalisere:

- a) en voksen, hvis det viser sig, at den voksne kan befinde sig og have behov for beskyttelse på den anmodede medlemsstats område
- b) en person, der kan forventes at yde støtte til den voksne i overensstemmelse med oplysningerne fra den voksne eller en anden kompetent myndighed, hvis det viser sig, at en sådan person kan befinde sig på den anmodede medlemsstats område.

Artikel 21

Anbringelse

1. Hvis en myndighed i en medlemsstat påtænker at anbringe den voksne i en anden medlemsstat på en institution, eller ethvert andet sted, hvor vedkommende er sikret beskyttelse, indhenter den først samtykke fra en central myndighed i denne anden medlemsstat. Med henblik herpå sender myndigheden den centrale myndighed i den anmodede medlemsstat en redegørelse vedrørende den voksne med en begrundelse for den foreslåede anbringelse under anvendelse af formularen i bilag VI.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, når anbringelsen foretages hos en privatperson.
3. Medmindre særlige omstændigheder gør dette umuligt, fremsendes afgørelsen om at give eller nægte samtykke til den anmodende myndighed senest seks uger efter modtagelsen af anmodningen.

4. Stk. [1](#), [2](#) og [3](#) er ikke til hinder for, at centrale myndigheder eller kompetente myndigheder indgår eller opretholder eksisterende aftaler eller ordninger med centrale myndigheder eller kompetente myndigheder i en eller flere andre medlemsstater om forenkling af høringsproceduren for opnåelse af samtykke i deres gensidige forbindelser.

Artikel 22

Udpegelse af en repræsentant i udlandet

1. Hvis en medlemsstats myndighed påtænker at udpege en kompetent myndighed i en anden medlemsstat som repræsentant for en voksen til at yde støtte til gennemførelsen af en foranstaltning, fremsender den sin anmodning til den centrale myndighed i den anmodede stat med anvendelse af **formularen i bilag VII**.
2. Hvis den anmodede centrale myndighed kræver det, sikrer den anmodende myndighed, at følgende straks godtgøres:
 - a) de gebyrer, der betales til repræsentanten
 - b) de omkostninger, der er forbundet med gennemførelsen af foranstaltningen i denne anden medlemsstat.
3. Den anmodede centrale myndighed kan, inden den efterkommer anmodningen, anmode den anmodende myndighed om et passende depositum eller forskud til dækning af de omkostninger, der anmodes om.
4. Parternes pligt til at betale gebyrer og omkostninger i henhold til stk. [2](#) eller til at stille sikkerhed eller forudbetale i henhold til stk. [3](#) er underlagt lovgivningen i den medlemsstat, hvor den anmodende myndighed er beliggende.

Artikel 23

De centrale myndigheders møder

1. De centrale myndigheder mødes regelmæssigt for at lette anvendelsen af denne forordning.
2. De centrale myndigheder indkaldes til møde navnlig af Kommissionen inden for rammerne af Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område i overensstemmelse med Rådets beslutning 2001/470/EF²⁵.

AFDELING 2

KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 24

Gennemførelse af foranstaltninger

En medlemsstats kompetente myndigheder kan anmode en anden medlemsstats kompetente myndigheder om at bistå med gennemførelsen af foranstaltninger.

²⁵ Rådets beslutning 2001/470/EF af 28. maj 2001 om oprettelse af et europæisk retligt netværk på det civile og handelsretlige område (EUT L 174 af 27.6.2001, s. 25).

Artikel 25

Udveksling af oplysninger mellem myndigheder

1. Når en foranstaltning påtænkes indført, kan myndighederne i en medlemsstat, hvis den voksnes situation tilsiger det, anmode enhver myndighed i en anden medlemsstat, der ligger inde med oplysninger af betydning for beskyttelsen af den voksne, om at fremsende disse oplysninger.
2. Den anmodning, der er omhandlet i stk. [1](#), fremsendes direkte eller gennem den centrale myndighed i den anmodede medlemsstat.

Artikel 26

Alvorlig fare

1. Hvis den voksne er udsat for en alvorlig fare, underretter de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor der er truffet eller overvejes foranstaltninger til beskyttelse af den voksne, hvis de får oplysning om, at den voksnes opholdssted er ændret til en anden medlemsstat, eller at den voksne befinder sig i en anden medlemsstat, de kompetente myndigheder i denne anden medlemsstat om den pågældende fare og om de foranstaltninger, der er truffet eller under overvejelse.
2. De oplysninger, der er omhandlet i stk. [1](#), fremsendes direkte eller gennem den centrale myndighed i den anmodede medlemsstat.

Artikel 27

Direkte kommunikation og samarbejde mellem myndigheder

1. Med henblik på denne forordning kan medlemsstaternes myndigheder samarbejde og kommunikere direkte med eller anmode om oplysninger direkte fra hinanden, forudsat at en sådan meddelelse respekterer parternes proceduremæssige rettigheder og oplysningernes fortrolighed.
2. Det samarbejde, der er omhandlet i stk. [1](#), kan gennemføres på en hvilken som helst måde, som myndigheden finder passende, og kan navnlig vedrøre meddelelser med henblik på:
 - a) artikel [5](#)
 - b) dette kapitel.
3. Med henblik på kommunikationen i henhold til artikel 8 i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne kan medlemsstaternes myndigheder anvende formularen i bilag VIII til denne forordning.
4. Med henblik på underretning af myndighederne i en anden medlemsstat i henhold til artikel 7, 10 og 11 i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne kan medlemsstaternes myndigheder anvende formularen i bilag IX til denne forordning.

AFDELING 3

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 28

Mægling og alternativ tvistbilæggelse

Medlemsstaternes centrale myndigheder og kompetente myndigheder tilskynder enten direkte eller via andre organer til brug af mægling eller andre alternative tvistbilæggelsesmetoder til at fremme mindelige aftaler om beskyttelse af den voksnes person eller formue i situationer, der er omfattet af denne forordning.

Artikel 29

Ikkeoffentliggørelse af oplysninger

Medlemsstaternes centrale myndigheder og kompetente myndigheder må ikke videregive eller bekræfte oplysninger, der er indsamlet eller videregivet inden for rammerne af denne forordning, hvis de skønner, at dette kan:

- a) bringe den voksnes eller en anden persons sundhed, sikkerhed eller frihed i fare
- b) bringe den voksnes formue i fare.

Artikel 30

De centrale myndigheders og de kompetente myndigheders omkostninger

1. Den bistand, der ydes af de centrale myndigheder og de kompetente myndigheder i henhold til denne forordning, skal være omkostningsfri.
2. Hver central myndighed og hver kompetent myndighed afholder deres egne omkostninger ved anvendelsen af denne forordning, jf. dog artikel 37, stk. [2](#).

Artikel 31

Sprog

1. Anmodninger eller ansøgninger, der indgives i henhold til dette kapitel, udfyldes på det officielle sprog i den anmodede medlemsstat eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, på det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor den centrale myndighed eller den pågældende kompetente myndighed er beliggende, eller på et andet officielt EU-sprog, som den pågældende medlemsstat har angivet, at den kan acceptere, medmindre den centrale myndighed eller den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat giver afkald på oversættelse.
2. De dokumenter, der ledsager anmodningen eller ansøgningsskemaet, skal kun oversættes til det sprog, der er fastsat i overensstemmelse med stk. [1](#), hvis en oversættelse er nødvendig for at yde den ønskede bistand.

Artikel 32

Formularer

De kompetente myndigheder og de centrale myndigheder kan anvende formularerne i bilag V og X til denne forordning til at sende og bekræfte modtagelsen af en anmodning i henhold til dette kapitel.

Artikel 33

Fri proces

Den, som fremsætter anmodningen, og som i domsstaten helt eller delvis har haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og sagsomkostninger, har ret til fri proces eller den mest vidtgående fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i henhold til den anmodede medlemsstats lovgivning:

- a) i sager om anerkendelse eller fuldbyrdelse af en foranstaltning
- b) ved forkyndelse af et retsligt eller udenretsligt dokument i en anden medlemsstat
- c) i sager, der er indledt i henhold til dette kapitel.

Kapitel VII

EUROPÆISK REPRÆSENTATIONSBEVIS

Artikel 34

Indførelse af et europæisk repræsentationsbevis

1. Ved denne forordning indføres der et europæisk repræsentationsbevis ("beviset"), som udstedes til brug i en anden medlemsstat og har de retsvirkninger, der er anført i artikel [40](#).
2. Anvendelse af beviset er ikke obligatorisk.
3. Beviset træder ikke i stedet for interne dokumenter, der anvendes til tilsvarende formål i medlemsstaterne. Når beviset er udstedt til brug i en anden medlemsstat, skal det imidlertid også have de retsvirkninger, der er anført i artikel [40](#), i den medlemsstat, hvis kompetente myndigheder har udstedt det i overensstemmelse med dette kapitel.

Artikel 35

Formålet med beviset

1. Beviset udstedes til brug for repræsentanter, som i en anden medlemsstat skal påberåbe sig deres beføjelser til at repræsentere voksne, der som følge af svækkelse eller utilstrækkelige åndsevner ikke er i stand til at varetage deres interesser.
2. Beviset kan anvendes til at påvise, at repræsentanten på grundlag af en foranstaltning eller bekræftet repræsentationsbeføjelse er bemyndiget til at repræsentere den voksne, navnlig på et eller flere af følgende områder:
 - a) kontrol, forvaltning og afhændelse af den voksnes faste ejendom eller andre aktiver
 - b) erhvervelse af fast ejendom eller andre aktiver i den voksnes navn eller på den voksnes vegne
 - c) opfyldelse af en kontrakt, som den voksne har indgået
 - d) udøvelse på den voksnes vegne af enhver form for erhvervsmæssig virksomhed
 - e) opfyldelse af den voksnes ansvar og retlige forpligtelser
 - f) gennemførelse af retssager i den voksnes navn eller på vegne af den voksne
 - g) lægelige afgørelser, herunder afgivelse af og afslag på samtykke til udførelse af lægebehandling

- h) afgørelser vedrørende den voksnes personlige velfærd og bopæl.

Artikel 36

Kompetence til at udstede beviset

1. Beviset udstedes i den medlemsstat, hvor en foranstaltning er truffet, eller hvor der foreligger en bekræftet repræsentationsbeføjelse vedrørende en voksen.
2. Udstedelsesmyndigheden i den medlemsstat, der er omhandlet i stk. 1, er:
 - a) den kompetente myndighed, der har truffet en foranstaltning eller bekræftet repræsentationsbeføjelserne vedrørende den voksne
 - b) en anden kompetent myndighed som udpeget af medlemsstaten, der har adgang til oplysningerne om den trufne foranstaltning eller de bekræftede repræsentationsbeføjelser.

Artikel 37

Ansøgning om et bevis

1. Beviset udstedes efter ansøgning fra en repræsentant, der ved en foranstaltning, som er truffet, eller repræsentationsbeføjelser, der er bekræftet i en medlemsstat, er bemyndiget til at repræsentere den voksne (i det følgende benævnt: "ansøgeren").
2. Medlemsstaterne sikrer, at gebyret for udstedelse af beviset, hvis et sådant findes, ikke overstiger produktionsomkostningerne for beviset.

Artikel 38

Udstedelse af beviset

1. Ved modtagelsen af ansøgningen om udstedelse af beviset kontrollerer den udstedende myndighed, at:
 - a) ansøgeren har ret til at anmode om beviset i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt ansøgeren i den trufne foranstaltning, eller de repræsentationsbeføjelser, der er bekræftet i den udstedende myndigheds medlemsstat ("kildeforanstaltningen" eller "de kildebekræftede repræsentationsbeføjelser")
 - b) de elementer, der skal attesteres, er i overensstemmelse med den pågældende kildeforanstaltning eller de kildebekræftede repræsentationsbeføjelser
 - c) denne kildeforanstaltning eller disse kildebekræftede repræsentationsbeføjelser fortsat er gyldige og er ikke blevet erstattet af en senere foranstaltning eller bekræftet repræsentationsbeføjelse.
2. Den udstedende myndighed kontrollerer alle de elementer, der er anført i stk. 1, navnlig ved at kontrollere de oplysninger og dokumenter, den har til rådighed. Den kan også foretage yderligere undersøgelser, der er nødvendige for at efterprøve disse elementer. I denne forbindelse kan den anmode ansøgeren eller de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat eller begge om de oplysninger eller dokumenter, som den finder nødvendige for at kontrollere de forhold, der skal attesteres.

3. Med henblik på kontrol af de elementer, der er anført i stk. [1](#), skal den udstedende myndighed, hvor det er muligt, også konsultere det sammenkoblingsystem, der er etableret i kapitel [VIII](#).
4. Ansøgeren skal efter anmodning forelægge den udstedende myndighed de dokumenter eller oplysninger, der er omhandlet i stk. [1](#). Tilsvarende giver de kompetente myndigheder i andre medlemsstater efter anmodning den udstedende myndighed disse dokumenter eller oplysninger, som de er i besiddelse af, hvis disse kompetente myndigheder i henhold til national ret ville være bemyndiget til at give en anden national myndighed sådanne oplysninger.
5. Den udstedende myndighed udsteder straks beviset, når alle de elementer, der er anført i stk. [1](#), er blevet kontrolleret med et tilfredsstillende resultat. Den udsteder også beviset, selv om den voksne persons sædvanlige opholdssted er ændret til en anden medlemsstat eller et tredjeland. Den udsteder ikke beviset, hvis kildeforanstaltningen eller kildebekræftelsen af repræsentationen eller de elementer, der skal attesteres, er blevet anfægtet, medmindre de finder midlertidig anvendelse.
6. Beviset udstedes ved hjælp af formularen i **bilag III**.
7. Beviset udfærdiges og udstedes på sproget i den udstedende myndigheds medlemsstat. Beviset kan også udstedes på et andet af Unionens officielle sprog, som ansøgeren anmoder om. Dette forpligter ikke den udstedende myndighed, der udsteder beviset, til at fremlægge en oversættelse eller translitteration af det indhold af fritekstfelterne, der kan oversættes.
8. Den udstedende myndighed træffer alle nødvendige foranstaltninger for at underrette den voksne og enhver person med en legitim interesse om udstedelsen af et bevis.
9. Beviset er gyldigt i en periode på 1 år. Hvis det er berettiget, kan udstedelsesmyndigheden beslutte, at gyldighedsperioden skal være længere eller kortere, navnlig hvis kildeforanstaltningen har en længere eller kortere varighed end et år.

Artikel 39

Bevisets indhold

1. Beviset skal angive, hvilke beføjelser repræsentanten for en voksen har eller i givet fald, hvilke beføjelser repræsentanten ikke har. Hvor det er relevant, skal beviset også angive eventuelle begrænsninger af sådanne beføjelser eller betingelser, der er knyttet til sådanne beføjelser.

Artikel 40

Bevisets retsvirkninger

1. Beviset skal være gældende i alle medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig procedure.
2. Beviset formodes nøjagtigt at vise elementer, der er fastlagt i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på kildeforanstaltningen eller de kildebekræftede repræsentationsbeføjelser eller i henhold til enhver anden lov, der finder anvendelse på deres specifikke elementer. Den person, der er nævnt i beviset som repræsentant for en voksen, formodes at have de beføjelser, der er nævnt i beviset, uden at der er knyttet andre betingelser eller begrænsninger til disse beføjelser end dem, der er

anført i beviset. Formodningen omfatter dog ikke elementer, der ikke er omfattet af denne forordning.

3. Enhver person, der på grundlag af de oplysninger, der er attesteret i et gyldigt bevis, handler med en person, der i beviset er angivet som den voksnes repræsentant i en bestemt sag, anses for at have handlet med en person med bemyndigelse til at repræsentere den voksne i den pågældende sag, medmindre personen ved, at bevisets indhold ikke er korrekt eller gyldigt, eller er uvidende om en sådan unøjagtighed eller invaliditet på grund af grov uagtsomhed.

Artikel 41

Bekræftede genparter af beviset

1. Den udstedende myndighed opbevarer originaleksemplaret af beviset og udsteder en eller flere bekræftede genparter til ansøgeren.
2. Den udstedende myndighed fører med henblik på artikel 42, stk. 3, og artikel 44, stk. 2, en liste over bekræftede genparter, der er udstedt i henhold til nærværende artikels stk. 1.
3. Udløbet af en bekræftet genparts gyldighed skal svare til bevisets ophør, jf. artikel 38, stk. 9, som skal angives i den bekræftede genpart i form af en udløbsdato. Når denne periode er udløbet, skal enhver person, der er i besiddelse af en bekræftet genpart, for at kunne anvende beviset til de formål, der er anført i artikel 35, anmode den udstedende myndighed om udstedelse af et nyt bevis.

Artikel 42

Berigtigelse, ændring eller tilbagekaldelse af beviset

1. Den udstedende myndighed berigtiger beviset efter anmodning fra enhver person med en legitim interesse eller af egen drift i tilfælde af en skrivefejl.
2. Den udstedende myndighed ændrer eller inddrager på anmodning af enhver person med en legitim interesse eller, hvis dette er muligt i henhold til national ret, af egen drift beviset, hvis det er fastslået, at beviset eller enkelte elementer heraf ikke er korrekte eller gyldige.
3. Den udstedende myndighed underretter straks de personer, til hvem der er udstedt bekræftede genparter af beviset i henhold til artikel 41, stk. 1, om, at der er foretaget berigtigelse, ændring eller tilbagekaldelse.

Artikel 43

Klageprocedurer

1. Afgørelser truffet af den udstedende myndighed i henhold til artikel 38 om udstedelse af et bevis eller om afslag på at udstede et bevis kan anfægtes af enhver person med en legitim interesse.

Afgørelser truffet af udstedelsesmyndigheden i henhold til artikel 42 og artikel 44, stk. 1, litra a), kan anfægtes af enhver person med en legitim interesse.

Anfægtelsen indgives til en retslig myndighed i den udstedende myndigheds medlemsstat i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke retslige myndigheder der er kompetente til at behandle klageprocedurerne i henhold til stk. [1](#).
3. Hvis det som følge af en anfægtelse som omhandlet i stk. 1 fastslås, at det udstedte bevis ikke er korrekt eller gyldigt, berigtiger, ændrer eller tilbagekalder den kompetente retslige myndighed beviset eller sikrer, at det berigtiges, ændres eller trækkes tilbage af den udstedende myndighed.

Hvis det som følge af en anfægtelse som omhandlet i stk. 1 fastslås, at afslaget på at udstede beviset var uberettiget, udsteder den kompetente retslige myndighed beviset eller sikrer, at den udstedende myndighed tager sagen op til fornyet overvejelse og træffer en ny afgørelse.

Artikel 44

Suspension af bevisets retsvirkninger

1. Bevisets virkninger kan suspenderes af en af følgende kompetente myndigheder:
 - a) den udstedende myndighed efter anmodning fra enhver person med en legitim interesse under afventning af en ændring eller tilbagetrækning af beviset i henhold til artikel [42](#)
 - b) den retslige myndighed, der er omhandlet i artikel [43](#), efter anmodning fra en person, der har ret til at anfægte en afgørelse truffet af den udstedende myndighed, under afventning af en sådan anfægtelse.
2. Den udstedende myndighed eller i givet fald den retslige myndighed underretter straks alle personer, til hvem der er udstedt bekræftede genparter af beviset i henhold til artikel 41, stk. [1](#), om, at bevisets retsvirkninger er suspenderet.

Så længe bevisets retsvirkninger er suspenderet, må der ikke udstedes yderligere bekræftede genparter af beviset.

Kapitel VIII OPRETTELSE OG SAMMENKOBLING AF BESKYTTELSESREGISTRE

Artikel 45

Oprettelse af beskyttelsesregistre

1. Senest [to år efter anvendelsesdatoen] opretter og fører medlemsstaterne på deres område et eller flere registre, hvori der er registreret oplysninger om beskyttelsesforanstaltninger, og, hvis deres nationale lovgivning indeholder bestemmelser om bekræftelse af repræsentationsbeføjelser af en kompetent myndighed, om disse repræsentationsbeføjelser ("beskyttelsesregistre").
2. De oplysninger, der er registreret i registrene, som er omhandlet i stk. [1](#), skal omfatte følgende ("obligatoriske oplysninger"):
 - a) en angivelse af, at der er truffet en foranstaltning, eller i givet fald, at repræsentationsbeføjelserne er blevet tildelt eller bekræftet
 - b) datoen for den første foranstaltning samt datoen for de efterfølgende foranstaltninger, der er truffet, eller, hvor det er relevant, den dato, hvor

- repræsentationsbeføjelserne blev tildelt af en voksen eller blev bekræftet af en kompetent myndighed
- c) hvis en foranstaltning eller en afgørelse om repræsentationsbeføjelser finder midlertidig anvendelse, den dato, hvor fristen for at anfægte retsakten eller afgørelsen om repræsentationsbeføjelser udløber
 - d) datoen for udløb eller revision af foranstaltningerne eller eventuelle repræsentationsbeføjelser
 - e) den kompetente myndighed, der har truffet, ændret eller ophævet foranstaltningen eller registreret, bekræftet, ændret eller ophævet repræsentationsbeføjelserne
 - f) den voksnes navn, fødested og fødselsdato og, hvis det er relevant, nationale identifikationsnummer.
3. De oplysninger, der er omhandlet i stk. [1](#), offentliggøres i beskyttelsesregistrene hurtigst muligt, efter at følgende betingelser er opfyldt:
- a) Medlemsstatens myndigheder har:
 - i) truffet, ændret eller ophævet en foranstaltning eller
 - ii) bekræftet, ændret eller ophævet repræsentationsbeføjelser, der er tildelt af en voksen.
 - b) Fristen for at appellere foranstaltningen eller afgørelsen om repræsentationsbeføjelser er udløbet, medmindre foranstaltningen eller repræsentationsbeføjelserne finder midlertidig anvendelse.
4. Stk. [1](#) er ikke til hinder for, at medlemsstaterne medtager yderligere dokumenter eller yderligere oplysninger i deres beskyttelsesregistre, såsom repræsentantens navn eller repræsentationens art og omfang.

Artikel 46

Interoperabilitet mellem registre med andre repræsentationsbeføjelser

Senest [to år efter anvendelsesdatoen] sikrer medlemsstater, hvor den nationale lovgivning indeholder bestemmelser om elektroniske registre med oplysninger om andre repræsentationsbeføjelser, som er registreret af en kompetent myndighed, og hvor national ret ikke indeholder bestemmelser om bekræftelse af sådanne repræsentationsbeføjelser, at disse registre registrerer de obligatoriske oplysninger, der er omhandlet i artikel 45, stk. [2](#).

Artikel 47

Sammenkobling af registre

1. Ved hjælp af gennemførelsesretsakter opretter Kommissionen et decentraliseret system til sammenkobling ("sammenkoblingssystemet"), som består af:
 - a) medlemsstaternes beskyttelsesregistre over de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel [45](#), og, hvor det er relevant, medlemsstaternes beskyttelsesregistre over bekræftede repræsentationsbeføjelser, jf. artikel [45](#), og medlemsstaternes registre over andre repræsentationsbeføjelser, jf. artikel [46](#)
 - b) et centralt elektronisk adgangspunkt til oplysningerne i systemet.

2. Sammenkoblingssystemet skal tilbyde en søgetjeneste på alle Unionens officielle sprog med henblik på at stille følgende til rådighed:
 - a) de obligatoriske oplysninger, der er fastsat i artikel 45, stk. 2
 - b) alle andre dokumenter eller oplysninger i beskyttelsesregistre eller andre registre over repræsentationsbeføjelser, som medlemsstaterne vælger at stille til rådighed via sammenkoblingssystemet.

Artikel 48

Betingelser for adgang til oplysninger via sammenkoblingssystemet

1. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der er omhandlet i artikel 47, stk. 2, er gratis tilgængelige via sammenkoblingssystemet.
2. De oplysninger, der er tilgængelige via sammenkoblingssystemet, må kun være tilgængelige for de kompetente myndigheder eller de centrale myndigheder i en medlemsstat, som:
 - a) har adgang til de obligatoriske oplysninger i henhold til deres nationale lovgivning
 - b) har en legitim interesse i at få adgang til disse oplysninger.
3. Med henblik på stk. 2, litra a), sørger medlemsstaterne for, at disse kompetente myndigheder eller centrale myndigheder bemyndiges til at få adgang til sammenkoblingssystemet.
4. Efter anmodning fra disse kompetente myndigheder eller centrale myndigheder stiller sammenkoblingssystemet automatisk de oplysninger, der er omhandlet i artikel 47, stk. 2, til rådighed for dem.

Kapitel IX DIGITAL KOMMUNIKATION

Artikel 49

Kommunikationsmidler mellem kompetente myndigheder eller centrale myndigheder

1. Skriftlig kommunikation mellem kompetente myndigheder eller centrale myndigheder, herunder udveksling af formularer i **bilag I-X**, foregår via et sikkert og pålideligt decentraliseret IT-system.
2. Det kan være uhensigtsmæssigt at anvende det decentrale IT-system til direkte kommunikation mellem myndigheder i henhold til artikel 27, stk. 1, og andre kommunikationsmidler kan i så fald anvendes i stedet.
3. Hvis elektronisk kommunikation i overensstemmelse med stk. 1 ikke er mulig på grund af afbrydelsen af det decentrale IT-system, arten af det overførte materiale eller ekstraordinære omstændigheder, foretages fremsendelsen på den hurtigste, mest hensigtsmæssige alternative måde, idet der tages hensyn til behovet for at sikre en sikker og pålidelig udveksling af oplysninger.

Artikel 50

Kommunikation via det europæiske elektroniske adgangspunkt

1. Det europæiske elektroniske adgangspunkt på den europæiske e-justiceportal i henhold til artikel 4 i forordning EU [...] [*digitaliseringsforordningen*] kan anvendes til elektronisk kommunikation mellem fysiske og juridiske personer og medlemsstaternes kompetente myndigheder og udstedende myndigheder i forbindelse med følgende:
 - a) søgsmål med henblik på en afgørelse om anerkendelse eller ikke-ankendelse af en foranstaltning truffet i en medlemsstat i henhold til artikel [10](#)
 - b) en anmodning om udstedelse af beviset i henhold til artikel [15](#) og [17](#)
 - c) en anmodning om udstedelse, berigtigelse, ændring, tilbagekaldelse, suspension af eller klage over det europæiske repræsentationsbevis i henhold til kapitel [VII](#).
2. Artikel 4, stk. 3, artikel 5, stk. 2 og 3, og artikel 6 i forordning EU [...] [*digitaliseringsforordningen*] finder anvendelse på elektronisk kommunikation i henhold til stk. [1](#).

Artikel 51

Elektroniske signaturer og elektroniske segl

1. Den generelle ramme for brug af tillidstjenester, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014²⁶, finder anvendelse på elektronisk kommunikation i henhold til nærværende forordning.
2. Hvis et dokument, der fremsendes som led i den elektroniske kommunikation i henhold til artikel 49, stk. [1](#), kræver eller er forsynet med et segl eller en håndskreven signatur, kan der i stedet anvendes kvalificerede elektroniske segl eller kvalificerede elektroniske signaturer som defineret i forordning (EU) nr. 910/2014.
3. Hvis et dokument, der fremsendes som led i den elektroniske kommunikation i henhold til artikel [50](#), kræver eller er forsynet med et segl eller en håndskreven signatur, kan avancerede elektroniske segl, avancerede elektroniske signaturer, kvalificerede elektroniske segl eller kvalificerede elektroniske signaturer som defineret i forordning (EU) nr. 910/2014 anvendes i stedet.

Artikel 52

Elektroniske dokumenters retsvirkninger

Dokumenter, der fremsendes som led i elektronisk kommunikation, må ikke nægtes retsvirkning eller afvises i forbindelse med grænseoverskridende retslige procedurer i henhold til denne forordning alene med den begrundelse, at de er i elektronisk form.

Kapitel X DATABESKYTTELSE

Artikel 53

Generel bestemmelse om databeskyttelse

²⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

1. Personoplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af denne forordning, behandles af medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder med henblik på at ensrette grænseoverskridende procedurer og samarbejde mellem medlemsstaterne i spørgsmål, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, og dermed forbedre beskyttelsen af voksne i internationale situationer. Personoplysninger behandles navnlig inden for rammerne af denne forordning med henblik på:
 - a) udpegelse af de medlemsstater, hvis myndigheder har kompetence i henhold til kapitel [II](#)
 - b) fastlæggelse af, hvilken lov der skal anvendes på foranstaltninger og repræsentationsbeføjelser i henhold til kapitel [III](#)
 - c) lettelse af grænseoverskridende retssager om anerkendelse og fuldbyrdelse af foranstaltninger i henhold til kapitel [IV](#), herunder opnåelse af en afgørelse om anerkendelse eller ikke-ankendelse af en foranstaltning i henhold til artikel [10](#) og fremlæggelse af dokumenter med henblik på påberåbelse eller fuldbyrdelse af foranstaltningen i henhold til artikel [14](#)
 - d) lettelse af accepten af officielt bekræftede dokumenter i alle medlemsstater i henhold til kapitel [V](#)
 - e) samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder i henhold til kapitel [VI](#) og om deres digitale kommunikation i henhold til artikel [49](#)
 - f) elektronisk kommunikation med medlemsstaternes kompetente myndigheder, som fysiske og juridiske personer kan anvende i forbindelse med specifikke retssager og ansøgninger i henhold til denne forordning
 - g) udstedelse af attester i henhold til artikel [15](#) og [17](#), af formularerne til forenkling af det grænseoverskridende samarbejde i bilagene og af et europæisk repræsentationsbevis i henhold til kapitel [VII](#).
2. Personoplysninger, der skal behandles i henhold til denne forordning, er dem, der er indeholdt i de dokumenter, der til de formål, der er omhandlet i stk. [1](#), behandles af medlemsstaternes kompetente myndigheder og centrale myndigheder. Behandling af personoplysninger i henhold til denne forordning begrænses til det omfang, der er nødvendigt til de formål, der er fastsat i stk. [1](#), uden at det berører yderligere behandling til arkivformål i samfundets interesse i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b), og artikel 89 i forordning (EU) 2016/679.
3. Med henblik på anvendelsen af denne forordning betragtes kompetente myndigheder og centrale myndigheder, der af medlemsstaterne er bemyndiget til at anvende denne forordning, som dataansvarlige i henhold til artikel 4, stk. 7, i forordning (EU) 2016/679. De dataansvarlige garanterer sikkerheden, integriteten, ægtheden og fortroligheden af de oplysninger, der behandles til de formål, som er fastsat i stk. [1](#).
4. Uanset stk. [3](#) betragtes Kommissionen som dataansvarlig som omhandlet i artikel 3, stk. 8, i forordning (EU) 2018/1725 for så vidt angår behandling af personoplysninger foretaget af det europæiske elektroniske adgangspunkt i henhold til artikel [50](#). Denne behandling sker med henblik på at tilvejebringe elektroniske midler til kommunikation med medlemsstaternes kompetente myndigheder, som fysiske og juridiske personer kan anvende i forbindelse med specifikke retssager og anmodninger i henhold til denne forordning. Kommissionen gennemfører de tekniske

foranstaltninger, der er nødvendige for at garantere sikkerheden af de videregivne personoplysninger, navnlig fortroligheden og integriteten af enhver videregivelse.

Artikel 54

Data, der tilgås via sammenkoblingssystemet

1. Uanset artikel [53](#) er behandling af personoplysninger i henhold til kapitel [VIII](#) om oprettelse af beskyttelsesregistre og sammenkobling af registre omfattet af nærværende artikels stk. 2-5.
2. Behandling af personoplysninger i henhold til kapitel [VIII](#) begrænses til det omfang, der er nødvendigt for at lette den grænseoverskridende formidling af oplysninger om en foranstaltning eller repræsentationsbeføjelser vedrørende en bestemt voksen. Uden at det berører artikel 47, stk. 2, litra [b](#)), begrænses behandlingen til de personoplysninger, der er omfattet af de obligatoriske oplysninger, der er fastsat i artikel 45, stk. [2](#).
3. Personoplysninger lagres i medlemsstaternes beskyttelsesregistre, jf. artikel 45, stk. [1](#), eller registre over andre repræsentationsbeføjelser, jf. artikel [46](#). Lagringsperioden for data i sammenkoblingssystemet begrænses til, hvad der er nødvendigt for at sammenkoble disse registre og gøre det muligt at hente og få adgang til data fra dem.
4. Medlemsstaterne er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 7, i forordning (EU) 2016/679 ansvarlige for indsamlingen og lagringen af data i de registre, der er omhandlet i artikel [45](#) og artikel [46](#), og for de beslutninger, der træffes om at gøre disse data tilgængelige i det sammenkoblingssystem, der er omhandlet i artikel [47](#).
5. For så vidt angår det sammenkoblingssystem, der er omhandlet i artikel [47](#), betragtes Kommissionen som registeransvarlig, jf. artikel 3, stk. 8, i forordning (EU) 2018/1725. Den vedtager de nødvendige tekniske løsninger til at opfylde sine forpligtelser inden for rammerne af denne funktion. Kommissionen gennemfører navnlig de tekniske foranstaltninger, der er nødvendige for at garantere sikkerheden af personoplysninger under transit, navnlig deres fortrolighed og integritet.

Kapitel XI DELEGEREDE RETSAKTER

Artikel 55

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel [56](#) vedrørende ændring af **bilag I-X** for at ajourføre eller foretage tekniske ændringer af disse bilag.

Artikel 56

Udøvelse af delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel [55](#), tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den [*datoen for denne forordnings ikrafttræden*].

3. Den i artikel [55](#) omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den træder i kraft dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der er specificeret heri. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt, underretter den Europa-Parlamentet og Rådet samtidigt herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel [55](#) træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Kapitel XII

ALMINDELIGE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 57

Legalisering eller anden tilsvarende formalitet

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af en anden tilsvarende formalitet i forbindelse med denne forordning.

Artikel 58

Forholdet til andre instrumenter

1. Denne forordning berører ikke anvendelsen af internationale konventioner, som en eller flere medlemsstater er parter i på tidspunktet for denne forordnings vedtagelse, og som vedrører områder, der er omfattet af denne forordning.
2. Uanset stk. 1 har denne forordning i forholdet mellem medlemsstaterne forrang for konventioner, der udelukkende er indgået mellem to eller flere medlemsstater, for så vidt disse konventioner vedrører spørgsmål, der er omfattet af denne forordning.

Artikel 59

Forholdet til HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne

1. For så vidt angår forholdet til HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne finder denne forordning anvendelse:
 - a) med forbehold af stk. [2](#), når den pågældende voksne har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område
 - b) selv om den pågældende voksne har sit sædvanlige opholdssted på en stats område, der er part i konventionen, og hvor denne forordning ikke finder anvendelse, for så vidt angår anerkendelse og fuldbyrdelse af en truffet

foranstaltning eller accept af et officielt bekræftet dokument udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat på en anden medlemsstats område.

2. Uanset stk. 1 gælder det, at:

- a) for så vidt angår en voksen, der er statsborger i en part i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, som denne forordning ikke finder anvendelse på, finder konventionens artikel 7 anvendelse
- b) for så vidt angår overførsel af kompetence mellem en myndighed i en medlemsstat og en myndighed i en part i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, hvor denne forordning ikke finder anvendelse, finder konventionens artikel 8 anvendelse
- c) for så vidt angår samarbejdet mellem kompetente myndigheder og centrale myndigheder finder kapitel V i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne anvendelse mellem en medlemsstat og en part i konventionen, hvor denne forordning ikke finder anvendelse.

Artikel 60

Kommissionens vedtagelse af gennemførelsesretsakter

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter om oprettelse af et decentraliseret system til sammenkobling af registre som omhandlet i artikel [47](#) ("sammenkoblingssystemet"), der fastsætter følgende:
 - a) den tekniske specifikation, der definerer metoderne til elektronisk kommunikation og informationsudveksling på grundlag af den fastlagte grænsefladespecifikation for sammenkoblingssystemet
 - b) de tekniske foranstaltninger til sikring af minimumssikkerhedsstandarderne for informationsteknologi i forbindelse med kommunikation og distribution af oplysninger inden for sammenkoblingssystemet
 - c) minimumskriterier for den søgetjeneste, der leveres af sammenkoblingssystemet, baseret på de oplysninger, der er fastsat i artikel [45](#)
 - d) minimumskriterier for præsentationen af resultaterne af søgningerne i sammenkoblingssystemet på grundlag af de oplysninger, der er omhandlet i artikel [45](#)
 - e) midlerne og de tekniske betingelser for adgang til de tjenester, som sammenkoblingssystemet tilbyder
 - f) en teknisk semantisk ordliste med en grundlæggende redegørelse for medlemsstaternes beskyttelsesforanstaltninger eller repræsentationsbeføjelser
 - g) specifikation af de kategorier af data, der kan tilgås, herunder i henhold til artikel 47, stk. 2, litra [b\)](#)
 - h) databeskyttelsesgarantier.
2. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter om oprettelse af det decentrale IT-system, der er omhandlet i kapitel [IX](#), og som fastsætter følgende:
 - a) de tekniske specifikationer, der definerer de elektroniske kommunikationsformer med henblik på det decentrale IT-system
 - b) de tekniske specifikationer for kommunikationsprotokollerne

- c) informationssikkerhedsmålene og de relevante tekniske foranstaltninger til sikring af minimumsstandarder for informationssikkerhed og et højt cybersikkerhedsniveau for behandling og kommunikation af oplysninger i det decentrale IT-system
 - d) minimumsmålene for tilgængelighed og de mulige tilknyttede tekniske krav for de tjenester, der ydes gennem det decentrale IT-system
 - e) databeskyttelsesgarantier.
3. De gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i denne artikel, vedtages efter proceduren i artikel [64](#).
 4. Gennemførelsesretsakterne om oprettelse af sammenkoblingssystemet i henhold til stk. 1 vedtages senest [*3 år efter ikrafttrædelsen*].
 5. Gennemførelsesretsakterne om oprettelse af det decentrale IT-system i henhold til stk. 2 vedtages senest [*2 år efter ikrafttrædelsen*].

Artikel 61

Referencegennemførelsessoftware

1. Med henblik på at oprette det decentrale IT-system, der er omhandlet i artikel [50](#), er Kommissionen ansvarlig for oprettelse, vedligeholdelse og udvikling af referencegennemførelsessoftware, som medlemsstaterne kan vælge at anvende som deres back-end-system i stedet for et nationalt IT-system med henblik på kommunikation mellem de kompetente myndigheder og de centrale myndigheder, der er omhandlet i artikel [49](#), og mellem fysiske og juridiske personer og kompetente myndigheder og udstedelsesmyndigheder som omhandlet i artikel [50](#).
2. Skabelse, vedligeholdelse og udvikling af referencegennemførelsessoftwaren finansieres over Unionens almindelige budget.
3. Kommissionen leverer, vedligeholder og supporterer referencegennemførelsessoftwaren vederlagsfrit.

Artikel 62

Udgifter til oprettelse af beskyttelsesregistre og sammenkobling af medlemsstaternes registre

1. Etablering, vedligeholdelse og udvikling af det sammenkoblingssystem, der er oprettet i henhold til kapitel [VIII](#), finansieres over Unionens almindelige budget.
2. Hver medlemsstat afholder udgifterne til oprettelse og tilpasning af sine registre, jf. artikel [45](#) og [46](#), for at gøre dem interoperable med det decentrale registersammenkoblingssystem samt omkostningerne til administration, drift og vedligeholdelse af disse registre. Dette berører ikke muligheden for at ansøge om tilskud til støtte for sådanne aktiviteter under Unionens finansielle programmer.

Artikel 63

Omkostninger til det decentrale IT-system, det europæiske elektroniske adgangspunkt og de nationale IT-portaler

1. For så vidt angår det decentrale IT-system, der oprettes i henhold til kapitel [IX](#), afholder hver medlemsstat omkostningerne ved installation, drift og vedligeholdelse af det decentrale IT-systems adgangspunkter, der er beliggende på deres område.
2. Hver medlemsstat bærer omkostningerne i forbindelse med oprettelse og tilpasning af sine nationale IT-systemer for at gøre dem interoperable med adgangspunkterne og bærer omkostningerne i forbindelse med forvaltning, drift og vedligeholdelse af disse systemer.
3. Medlemsstaterne har mulighed for at ansøge om tilskud til de i stk. 1 og 2 omhandlede aktiviteter under de relevante finansielle EU-programmer.
4. Kommissionen bærer alle omkostningerne i forbindelse med den europæiske elektroniske adgangsportal.

Artikel 64

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011²⁷.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 65

Overgangsbestemmelser

1. Denne forordning finder kun anvendelse på foranstaltninger, der er truffet, på officielt bekræftede dokumenter, der er formelt udstedt eller registreret, og på repræsentationsbeføjelser, der er bekræftet efter den [**anvendelsesdatoen**].
2. Uanset stk. [1](#) finder denne forordning anvendelse fra den [**anvendelsesdatoen**] på repræsentationsbeføjelser, der tidligere er tildelt af en voksen på betingelser svarende til dem, der er fastsat i artikel 15 i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne.
3. Kapitel [VI](#) om samarbejde mellem centrale myndigheder finder anvendelse på anmodninger og ansøgninger, som de centrale myndigheder modtager fra den [**anvendelsesdatoen**].
4. Kapitel [VII](#) om det europæiske repræsentationsbevis finder anvendelse på anmodninger om det bevis, som den udstedende myndighed har modtaget fra den [**ansøgningsdatoen**].
5. Medlemsstaterne anvender det decentrale IT-system, der er omhandlet i artikel 49, stk. 1, og til procedurer, der er indført fra den første dag i den måned, der følger efter perioden på to år efter vedtagelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 60, stk. [5](#).
6. Kapitel [VIII](#) om oprettelse og sammenkobling af beskyttelsesregistre og registre over andre repræsentationsbeføjelser finder anvendelse på de trufne foranstaltninger og bekræftede eller registrerede repræsentationsbeføjelser fra den første dag i den

²⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

måned, der følger efter perioden på to år efter vedtagelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 60, stk. 4.

Artikel 66

Overvågning og evaluering

1. Senest [10 år efter ikrafttrædelsen] foretager Kommissionen en evaluering af denne forordning og forelægger Europa-Parlamentet, Rådet [og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg] en rapport om evalueringen af denne forordning på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne og indsamlet af Kommissionen. Rapporten ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.
2. Fra [3 år efter ikrafttrædelsen] forelægger medlemsstaterne hvert år inden for rammerne af Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område Kommissionen:
 - a) antallet af meddelelser modtaget af deres myndigheder i henhold til artikel 7 i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, som blev sendt af myndigheder i en anden medlemsstat
 - b) antallet af modtagne anmodninger, som deres myndigheder har modtaget i henhold til artikel 8 i HCCH 2000-konventionen om beskyttelse af voksne, som blev sendt af myndigheder i en anden medlemsstat
 - c) antallet af europæiske repræsentationsbeviser, der er udstedt af deres kompetente myndigheder, samt antallet af anmodninger om berigtigelse, ændring eller tilbagetrækning af tidligere udstedte europæiske repræsentationsbeviser og, hvor det er muligt, fordelingen mellem beviser, der er udstedt på grundlag af en kildeforanstaltning, og beviser udstedt på grundlag af kildebekræftede repræsentationsbeføjelser
 - d) antallet af modtagne anmodninger, som de centrale myndigheder har modtaget fra de centrale myndigheder i andre medlemsstater, og, hvor det er muligt, arten af disse anmodninger
 - e) antallet af modtagne anmodninger, som deres centrale myndigheder har modtaget fra myndigheder og kompetente myndigheder i andre medlemsstater, og, hvor det er muligt, arten af disse anmodninger
 - f) den gennemsnitlige varighed af de sager, der er behandlet af de centrale myndigheder i henhold til denne forordning, baseret på antallet af afsluttede sager i det relevante år. En sags varighed beregnes fra den dag, den registreres af den centrale myndighed, til den dag, hvor sagen lukkes permanent.

Artikel 67

Oplysninger stillet til rådighed for offentligheden

1. Med henblik på at gøre oplysningerne tilgængelige for offentligheden inden for rammerne af Det Europæiske Retlige Netværk på det civil- og handelsretlige område forelægger medlemsstaterne faktablade med et kort resumé af deres nationale lovgivning, herunder, hvis de foreligger, oplysninger om:
 - a) en vejledende liste over foranstaltninger til beskyttelse af voksne

- b) en vejledende liste over repræsentationsbeføjelser rettet mod beskyttelse af voksne
 - c) eksistensen af og procedurerne for bekræftelse af repræsentationsbeføjelser
 - d) de myndigheder, der har kompetence inden for beskyttelse af voksne, deres roller og kontaktoplysninger, hvor det er muligt
 - e) de nationale procedurer for fastlæggelse, registrering, bekræftelse, ændring og ophævelse af foranstaltninger og/eller repræsentationsbeføjelser.
2. Medlemsstaterne sørger for, at oplysningerne løbende ajourføres.

Artikel 68

Tilgængelighed

Oplysninger, der stilles til rådighed for offentligheden, og formularer og applikationer, der stilles til rådighed for den i henhold til denne forordning, gøres tilgængelige for offentligheden i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i direktiv (EU) 2019/882.

Artikel 69

Oplysninger, som skal meddeles Kommissionen

1. Medlemsstaterne fremsender oplysninger om følgende til Kommissionen:
- a) de myndigheder, der er kompetente til at træffe afgørelse om anerkendelse eller ikke-ankendelse af en foranstaltning truffet i en anden medlemsstat som omhandlet i artikel 9, stk. [2](#)
 - b) de myndigheder, der er kompetente til at udstede den i artikel [15](#) omhandlede attest
 - c) de relevante bestemmelser i deres nationale lovgivning om beviskraft af officielt bekræftede dokumenter vedrørende beskyttelse af voksne
 - d) betingelserne for at fastslå ægtheden af et officielt bekræftet dokument i henhold til deres nationale lovgivning, jf. artikel 16, stk. [2](#)
 - e) de myndigheder, der er kompetente til at udstede den i artikel [17](#) omhandlede attest
 - f) navne og adresser på de centrale myndigheder, der er udpeget i medfør af artikel [18](#), samt kommunikationsmidler i denne forbindelse
 - g) hvis det er relevant, navne, adresser og kontaktoplysninger på de myndigheder og andre organer, der er kompetente til at iværksætte mægling eller andre alternative tvistbilæggelsesmetoder, jf. artikel [28](#)
 - h) sprog, der accepteres i forbindelse med oversættelser i henhold til artikel [31](#)
 - i) de myndigheder, der er kompetente til at udstede det europæiske repræsentationsbevis, jf. artikel 36, stk. [2](#)
 - j) de myndigheder, der er kompetente til at behandle de klageprocedurer, der er omhandlet i artikel [43](#)
 - (k) eventuelle gebyrer, som medlemsstaterne opkræver for udstedelse af det europæiske repræsentationsbevis i overensstemmelse med artikel 37, stk. [2](#)

- l) de retslige myndigheder, der har kompetence til at behandle klager i henhold til artikel [43](#) og anmodninger om suspension af bevisets retsvirkninger i henhold til artikel [44](#)
 - m) de myndigheder, der er omhandlet i artikel 48, stk. 2, litra [a\)](#), og som har adgang til oplysninger via registersammenkoblingssystemet.
2. Medlemsstaterne meddeler de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a)-l), senest den første dag i måneden efter en periode på 15 måneder efter anvendelsesdatoen og de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra m), senest den første dag i den måned, der følger efter perioden på to år efter datoen for ikrafttrædelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 60, stk. [4](#).
 3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen alle ændringer af de i stk. 1 omhandlede oplysninger.
 4. Kommissionen stiller de i stk. 1 omhandlede oplysninger til rådighed for offentligheden på passende vis, herunder på den europæiske e-justiceportal.

Artikel 70

Ikrafttræden og anvendelsesdato

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Den anvendes fra [den første dag i måneden efter en periode på 18 måneder fra datoen for denne forordnings ikrafttræden].
3. Artikel [49](#) og artikel [50](#) finder anvendelse fra den første dag i den måned, der følger efter perioden på to år efter datoen for ikrafttrædelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 60, stk. [2](#).
4. Artikel [45](#) og [46](#) anvendes fra den [to år efter anvendelsesdatoen].
5. Artikel [47](#) finder anvendelse fra den første dag i den måned, der følger efter perioden på to år efter datoen for ikrafttrædelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 60, stk. [1](#).
6. Artikel 38, stk. [3](#), finder anvendelse fra den første dag i den måned, der følger efter perioden på to år efter vedtagelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 60, stk. [4](#).

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand
[...]

På Rådets vegne
Formand
[...]